

SPB
NOVEL
LIGHT

1
ระงับแห่งการไล่ล่า

I am the
**EX-DEMON
KING**

ผมนะหรือคือ
อดีตจอมมาร!

Story : V. Rondell

บทนำ

“เวลาคับขันแบบนี้เรามาพูดความจริงกันดีกว่าไหม
ครับ”

ประโยคนั้นทำเอาผมตัวชา ผมมองหน้าเพื่อนๆ รอบวง
ด้วยใจตื้อๆ ต่อมๆ ออกจะแปลกใจที่ไม่มีใครออกท่าทาง
ต่อต้านประโยคเมื่อครู

“ผมเป็นมนุษย์หมาป่า” คนเสนอทางเลือกทำใจกล้าพูด
ก่อน หลายคนรอบวงเผลอกลั้นหายใจ ก่อนที่อีกคนจะพูด
เสียงเบาว่า

“ฉันเป็นอิฟริท อสูรเพลิง”

ตามด้วยอีกคน และอีกคน

“ไนต์แมร์ ปีศาจความฝัน”

“เดรียอาด ภูตพฤษา”

“แวมไพร์”

“อันเดด”

“แม่มด”

ผมลอบมองคนข้างตัว ใบหน้าด้านข้างสวยได้รูปสะท้อน

แสงจากเตาผิงเก่าแก่ยิ่งขับให้เธอนำมองยิ่งกว่าเดิม เธอเผยอริมฝีปากกรุบกระจับแล้วบอกว่า

“ฉันเป็นดาร์กเอลฟ์”

และสายตาทุกคนก็เบนมาหยุดที่คนสุดท้าย ผมเองแหละ...

ผมกลืนน้ำลายพยายามไม่สบตาสายตาแรงกล้าของเพื่อนร่วมโรงเรียนที่แจ็กพอดแตกเป็นอมมนุษย์แฝงตัวเข้ามาเรียนทั้งนั้น

คอผมแห้งจนแสบร้อน หัวใจเต้นรัวด้วยความตระหนกก่อนจะพูดออกไปว่า

“ฉันเป็นมนุษย์”

“ก็ว่าอยู่” “คิดแล้วเชียว” “นั่นสินะ” คำพูดทำนองนั้นดังขึ้นรอบวง เว้นแต่ข้างตัวผม

พวกเขาเริ่มหันไปสัมภาษณ์พลังพิเศษของแต่ละคนอย่างจริงจังโดยมีท่านประธานผู้ปราดเปรี๊ยะเป็นคนที่ตั้งคำถาม ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกที่พื้นวินาทีนำหวาดเสียวเมื่อก็ไปได้หวุดหวิด แต่...

ดวงตาสีม่วงเข้มจ้องผมจะแทบจะทะลุ เพื่อนสมัยเด็กข้างตัวผมเอียงคอน้อยๆ แล้วขมวดคิ้วใส่ ราวกับรู้ว่าผมจะลนลานจนต้องสารภาพเรื่องที่ทำผิดออกมา แต่ผมไม่ได้ทำอะไรผิดนี่

“โธ...ฉันพูดความจริงนะ” ผมกระซิบพอได้ยินกันสองคน

เธอเลิกคิ้ว “ไม่ยากจำได้นายโกหกเก่ง”

“ก็ไม่ได้โกหก...ฉันเป็นมนุษย์จริงๆ”

เธอดึงแก้มผมเบาๆ แล้วกระซิบว่า “แล้วชาติก่อนของ นายล่ะ”

“ชาติก่อนก็ส่วนชาติก่อน ชาตินี้ก็ชาตินี้”

“มันแยกกันไม่ขาดหรอกนะ นายก็รู้นี้”

ปมด้อยเก่าเริ่มคันยิบๆ เมื่อเธอพูดสะกิดมันเข้า ผม เบือนหน้าหนีพยายามเปลี่ยนเรื่อง

“เรื่องดาร์กเอลฟ์ ฉันก็ไม่เคยรู้นี้”

“ฉันบอกนายตั้งนานแล้ว นายมันขี้ลืม ตกลงจะปาก แข็งไปถึงไหน”

ผมเริ่มปวดหัวจี๊ด กระซิบโต้เธอว่า

“จะให้บอกพวกนั้นว่า ฉันเป็นจอมมารกลับชาติมาเกิด หรือไง”

เธอยิ้มบางๆ แล้วบอกว่า “นี่สิ...ถึงจะเป็นเรื่องจริง”

และเหตุการณ์สารภาพความจริงในกระท่อมร้างกลาง พายุหิมะนั้นเอง ที่เป็นชนวนของเรื่องวุ่นวายทั้งหลาย...

เอ...หรือว่าเรื่องวุ่นวายมันเริ่มมาก่อนหน้านั้นแล้วนะ

ใช่แล้ว ก่อนหน้านั้นต่างหาก ตั้งแต่วันที่โรสยื่นจดหมาย ของโรงเรียนชื่อประหลาดนี้ให้ผม

Bell 1

เชคริค มนุษย์ อดีตจอมมาร

ผมเชื่อว่าทุกคนต้องเคยฟังนิทาน เรื่องไหนดะหรือครับ ผมหมายถึงเรื่องที่มีผู้กล้าหนึ่งคน หรือหนึ่งกลุ่ม กระทั่งหลายกลุ่มรวมตัวกันเดินทางไปปราบจอมมารผู้ชั่วร้าย

ดังมากใช่ไหมล่ะครับเรื่องทำนองนี้ คราวนี้หลายคนคงแปลกใจว่าทำไม จอมมารตายได้หลายครั้งซะมัต ฆ่าไปแล้วเดี๋ยวก็โผล่มาอีกในร่างใหม่ เรื่องใหม่ ดินแดนใหม่ กับผู้กล้ากลุ่มใหม่

คำตอบง่ายนิดเดียวเองคือ จอมมารคืนชีพได้ไม่จำกัดครั้ง

อย่าเพิ่งร้องไหนดะครับ ก็เป็นโคตรผู้ร้ายนี่ครับ ถ้าตายง่ายเกินไปก็คงเป็นได้แค่ลูกกระจอกใช่ไหมล่ะ

ผมนอกเรื่องนานไปแล้ว กลับมาที่นิทานอีกทีนะครับ ผมมีเวอร์ชันของผมมาเล่าให้ฟัง

ตัวละครเหมือนเดิม ผู้กล้ากลุ่มหนึ่ง สมุนจอมมารเยอะๆ และจอมมารโหดชั่ว ผู้กล้าเดินทางไปปราบจอมมารสู้กับสมุนมากมาย แลกเปลี่ยนฝีมือและมิตรภาพที่น่าชื่นชม

ทว่าพวกเขาพ่ายแพ้ต่อจอมมารแม้จะต่อสู้อย่างกล้าหาญ
อย่าเพิ่งเลิกฟังผมแล้วเดินหนี ผมยังเล่าไม่จบเลย...
เรื่องยังมีต่อ จอมมารสู้กับผู้กล้าอีกหลายกลุ่ม กลุ่มแล้วกลุ่ม
เล่า ไม่มีใครรอดไปได้เลย จอมมารตนนั้นจึงได้รับการขนาน
นามว่าเป็น ทรรราชไร้พ่าย

ได้ยินไม่ผิดหรอกครับ คุณได้ยินคำว่า จอมมารตนนั้น
จริงๆ

ที่ใช้คำชี้เฉพาะว่า ตนนั้น เพราะว่าหลังชนะผู้กล้าครั้ง
แล้วครั้งเล่า ก็มีคนชนะจอมมารจนได้

อ้อ..ไม่ใช่ผู้กล้าหรอกครับ แต่เป็นจอมมารอีกตน

จอมมารตนใหม่ล้มราชาของค์เดิม และยึดอำนาจในโลก
ปีศาจ พร้อมทั้งประหารราชาของค์เก่าด้วยวิธีอันโหดร้าย และ
ส่งคำสาปแช่งตามติดไปถึงชาติต่อๆ ไปด้วย

ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนี้แหละ “คำสาปแช่ง” จอมมาร
คงไม่ได้ทำตัวน่ารักกับคนของตัวเองสักเท่าไร คำสาปแช่งเลย
ตามหลังมาเป็นกระบุงโกย ทั้งขอให้ไร้ซึ่งหนทางรุ่งโรจน์ ชีวิต
ไม่มีความสุข ไม่มีดวงบริวาร ไม่ฉลาดขาดสมอง ไร้พลัง เขา
เป็นว่าทุกอย่างที่จะทำให้อดีตทรรราชไร้พ่ายไม่มีโอกาสทวง
บัลลังก์คืนอีก

บอกได้เลยว่าคำสาปพวกนั้นประสิทธิภาพสูงมาก...ใคร
ก็ตามที่เจอกับชีวิตน่าทุเรศพรรค์นั้น ไม่มีวันง้อหัวจากชีวิต
ประจำวันปกติได้ด้วยซ้ำ

รู้ได้ยังไงนะเธอ ก็ผมนี่แหละ จอมมารกลับชาติมาเกิด
วิญญูณดวงช่วยที่ถูกสาปชั่ววันรันดร์ อดีตจอมมารที่
ตอนนี้เป็นแค่มนุษย์ เป็นแค่เด็กมัธยมปลายปีสองธรรมดาๆ

“ไม่มีอะไรพิเศษนอกจากความห่วยแตกไม่มีที่สิ้นสุด

“เซลริค เรมิงตัน! เธอคิดว่าเธอจะไปไหนรอดด้วยความรู้เท่าหางอึ่งแบบนี้ล่ะเธอ!”

ผมยื่นคอ หดหัวหนีจากเสียงแหลมเสียดหูของอาจารย์ริทเซลเลีย ประจำวิชาประวัติศาสตร์ฟอร์นเบิร์กที่แหวัดดังลั่นข้ามห้องเรียนทรงเครื่องวงกลมซึ่งมีโต๊ะยาวเรียงซ้อนกันห้าชั้นตลอดแนวห้อง เสียงแหลมคงดังออกไปที่ระเบียง ออกหน้าต่าง กังวานไปทั่วอาคารเรียนแผนกสามัญ ประกาศความโง่ของผมให้เป็นเรื่องสากล

“ตอบมาซิ เซลริค เธอไม่ได้เรียนรู้อะไรไปเลยหรือบอกมา ใครเป็นคนสร้างหอดูดาวแห่งลูเรีย”

ผมพยายามคิด ผมรู้ว่าหมอนั้นชื่ออะไร ที่จริงจะเรื่องอะไรผมก็จำได้เกือบหมดนั่นแหละ แต่ว่า...

“หมอนั้นชื่อ..ล...”

ปิ๊บ!

มีเสียงคล้ายอะไรถูกลบไปจากสมองผม และผมก็นึกชื่อนั้นไม่ออกอีกเลย

“ล...ล อะไรเล่า พุดมาให้จับ” อาจารย์ขยับแว่นตาอย่างเอาเรื่อง

เพื่อนร่วมชั้นมองผมพริบ ผมสาบานได้ว่าเจ้าคิแกนคิ้วหนาดตาซีหลังห้องต้องกำลังตั้งวงพนันว่าผมจะรอดไม่รอดแน่ๆ แต่พนันกับมันไม่คุ้มหรอก...เพราะผมไม่รอดแน่

“เอ่อ ลอเรียนทีน...มิสทีอา” ผมตอบเดาสุ่ม รู้แน่ว่ายังไงก็...

“ผิด!” อาจารย์แทบขยายตัวขึ้นมาอีกสองเท่า “ชื่อนั้นไม่มีในตำราเรียนสักหน่อย ไปเอามาจากไหน!”

“เอ่อ ขอโทษครับ” ผมตอบอูบอิบ อาศัยที่เฉลียวรีบนั่นไปถวิลถึงตาใส่เจ้าพวกที่วางเดิมพันกันหลังห้อง *พจน์ผิดกฎนะเพี้ย* *อบายมุขๆ* ผมไม่มีโอกาสมากกว่านั้นเพราะบทลงโทษหล่นโครมลงศีรษะทันที

“กักบริเวณ หลังเลิกเรียน คัดตำราเรียนประวัติศาสตร์เล่มที่สอง บทที่ห้า สิบสองจบ ส่งก่อนเที่ยงคืน คืนนี้ อย่าให้พลาดทำตกถึงขยะหรือตักน้ำอีกแล้วกัน”

“ครับ” ผมรับปากและได้แต่ถอนใจ ไข่เลย มันจะต้องเกิดเรื่องดวงซวยขึ้นกับบทลงโทษของผมอีก เหมือนกับที่เกิดกับทุกเรื่องนั่นแหละ

ผมชื่อ เซลริค เรมิงตัน อายุสิบเจ็ดปี ลูกชายคนเดียว ของครอบครัวชนชั้นกลาง พ่อเป็นหมอ แม่เป็นพยาบาล ส่วนผมเป็นทั้งลูกและคนใช้ ผมป่วยง่าย กระจุกกระเจียวหักบ่อย เพราะมักจะมีค้อนจากโรงตีเหล็กข้างบ้าน หรือไม้ขนาดแบ่งลอยมากระแทกตัวผมสัปดาห์ละครั้ง อาจจะเป็นสาเหตุที่ผมเป็นไอ้เตี้ยจนทุกวันนี้

เพราะบ้านไม่รวย เลยได้ไปแค่เรียนโรงเรียนรัฐธรรมดา มีเพื่อนเยอะ แต่ผมรู้สึกว่าเป็นสัตว์เลี้ยงของพวกเขามากกว่าคนเดียวที่พอจะเป็นเพื่อนได้จริงๆ ก็คงมีแต่...

โรส...โรเซเลีย คอรัวีนัส ลูกสาวเศรษฐีที่ตั้งแต่อายุสามขวบก็เดินมาชี้หน้าผมและบอกว่า

“นายเป็นของฉัน”

คิดแล้ว ความสัมพันธ์แบบนี้จะเรียกว่าเพื่อนก็ไม่ค่อย
แน่ใจ ผมต้องพึ่งพาเธออยู่เรื่อย แต่เธอก็ไม่เคยรังเกียจ มีแค่
อย่างหนึ่งที่คาใจพิกล โรสที่ทำตัวเป็นผู้ใหญ่เสมอชอบฉวย
โอกาสหอมแก้มหรือกอดผมอยู่เรื่อย หรือเธอเห็นผมเป็นน้อง
ชายตัวเล็กๆ ก็ไม่รู้

แต่สาวสวยที่ฉลาดและเพียบพร้อม ทำไมถึงคอยมา
วนเวียนอยู่รอบคนดวงอับอย่างผมก็ไม่ทราบ และเธอก็เป็น
คนแรกที่อยู่รู้ความลับของผมด้วย ไม่นับพ่อแม่นะ

เธอรู้อยู่รู้ความลับของผมก่อนที่จะชี้หน้าผมและพูดประโยค
อันตรายในป่ายวันเดียวกันเสียอีก

ตอนนั้นผมถูกเด็กโตกว่าข้างบ้านจับถอดเสื้อเพราะ
สงสัยจั่วว่าทำไมผมโตซำนัก พอเสื้อโดนถลก ปานดำหน้าตา
พิกลบนหลังเลยโดนเธอเห็นเข้าเต็มๆ และจากนั้นมาโรสก็
แทบไม่เคยห่างตัวผมเกินวันสองวันอีกเลย

ความชวยอย่างไม่สิ้นสุดนี้มาพร้อมกับตอนผมเกิด
ปานดำใหญ่บ่อเรื่อหน้าตาเหมือนปีกสามคู้บนหลังทำให้ปู่ย่า
ตายายผมร้องกรี๊ด และแทบจะเอาชี้เก้ายัดปากผมให้ตายไป
ซะเดี๋ยวนั้น

อย่าเพิ่งว่าพวกเขาเลยครับ คือถ้าใครอยู่ทันได้ยินเรื่อง
ในยุคของทรรราชไร้พ่ายก็เหมือนจะกลัวจนขึ้นสมองแบบนั้นกัน
หมด

พ่อแม่ผมเลยออกจากตระกูลมีสต่างค์มาเป็นหมอ
ชาวบ้านพอมือพอกินฐานะกลางๆ

ปานดำรูปปีกสามคู้เป็นสัญลักษณ์ของจอมมารกลับ
ชาติมาเกิด แต่มีคนรู้ไม่เยอะหรอกครับว่าผมมีปานบ้ำๆ นี้

อยู่บนหลัง คนรุ่นพ่อแม่ไม่ทันฟังเรื่องจอมมารหรือราชาปิศาจ
 เท่าไร ลูกหลานยังไม่สนใจ และผมก็หาวิธีปิดบังปานอย่าง
 สุดฤทธิ์

จำคำสาปที่ผมเคยพูดได้ใช่ไหมครับ ไร้ซึ่งหนทาง
 รุ่งโรจน์ ชีวิตไม่มีความสุข ไม่มีดวงบริวาร ไม่ฉลาดขาดสมอง
 ไร้พลัง

หนทางของไอ้ห่วยอย่างผมคงไม่ค่อยสวยอยู่แล้ว ลืม
 เรื่องรุ่งโรจน์ไปได้เลย แต่ชีวิตไม่มีความสุข ผมขอคำณ ผม
 ยังมีความสุขดีอยู่ แค่ไม่รวย และโง่สุดๆ เท่านั้นเอง

เพราะตัวเล็กผมเลยมีแนวโน้มเป็นลูกน้องที่จมหายไป
 ในฝูงชนมากกว่าโดดเด่นเป็นผู้นำ และเรื่องตลกเกี่ยวกับ
 ความโง่ของผมก็คือ ผมไม่ได้โง่บริสุทธิ์แบบเรียนรู้ไม่ได้ ผม
 ท่องหนังสือได้ ผึกฝนทำโน่นทำนี่ได้ในระดับเดียวกับคนปกติ
 มีช่วงหนึ่งผมเกือบจะเชื่อว่าผมมีพรสวรรค์ด้านการต่อสู้

แต่ก็คิดผิด ที่จริงก็ทุกเรื่องเลยที่เวลาเรียนเวลาฝึกเอง
 ทำได้ดี แต่พออยู่ต่อหน้าคนอื่น โดยเฉพาะเวลาประเมินผล
 เป็นต้องเกิดเรื่องทุกที

ความรู้มักถูกกระตุกหายไปจากสมองทุกครั้งที่ผมนึก
 อยากจะใช้ เร็วแรงหุดหอยเมื่อจำเป็น เรื่องโชคร้ายมักทำให้
 สิ่งที่ผมตั้งใจเสียหายตลอด ตอนนั้นผมก็เลยทำทุกอย่างด้วยความ
 รู้สึกกลางๆ ไม่ตั้งใจเกินไป ไม่ชู้ยเกินไป トラบใดที่ไม่
 ตั้งใจเกินไป สิ่งนั้นๆ จะรอดจากอาการดวงช่วยทำพิช

แต่อย่างว่าละครับ เรื่องที่ใจชอบ จะไม่ให้ตั้งใจทำเลย
 ก็ลำบาก ผมจึงลงเอยด้วยการพึ่งพินาศทุกที

ผมยังหาข้อดีของการเป็นร่างกลับชาติมาเกิดใหม่ของ

อดีตราชาปีศาจไม่ได้ แต่โรสเหมือนจะเห็นอะไรบางอย่าง ที่ผมไม่เข้าใจเอาซะเลย

เธอชอบพูดทำนองว่า “อดีตกับอนาคตมันเชื่อมโยงกันนะ เซลริค วันหนึ่งเธอจะเห็นว่าฉันพูดถูก”

ครับ...

แต่วันนั้นมันยังมาไม่ถึงสักทีนี่สิ

วันนี้ผมควรไปเริ่มคัดตำราได้แล้ว หวังอย่างยิ่งว่าจะไม่ถูกใครชนตกน้ำอีก

ยังไงอีกสองสามวันผมคงได้เปลี่ยนบรรยากาศ เราจะไปทัศนศึกษากัน ชั้นมัธยมปลายปีสองทั้งหมดทุกคนเลย

Bell 2

เรนฟอร์ด อีฟริท อสูรเพลิง vs อิชราเอล สุภาพบุรุษ มนุษย์หมาป่า

เป็นอสูรเพลิงแต่สะเหล่ชื่อ เรนฟอร์ด ที่ให้ภาพลักษณ์ของสายน้ำไหลเย็น ตรงข้ามเสียไม่มีกับตัวจริง

เรนฟอร์ด คาวาเลียร์ ยินดีที่ได้พบ...อะไร ฟังดูเป็นทางการไปอย่างนั้นหรือ! ฉันก็มีวัฒนธรรมเป็นกะเขานะเพี้ย! ไม่ได้เป็นลิงป่าอย่างที่เจ้าแวนหัวเรียบแปล้พูด

หลายคนคงสงสัยว่าอีฟริทมาทำบ้าอะไรในวิทยาลัยหลวงพอร์นเบิร์กของมนุษย์ สั้นๆ ง่ายๆ ได้ใจความ ฉันมาเผาทุกอย่างให้ราบ!

ล้อเล่นนะ...แค่มาเรียนรู้การเข้าสังคมเท่านั้นเอง

คุณนี้อสูรอยู่ยากจะตาย มนุษย์เพิ่มจำนวนพรวดๆ เหมือนดอกเห็ด เมืองเวทมนตร์ทั้งหลายก็พัฒนาตัวเองได้น่าสยงจนมนุษย์อยู่ยากขึ้น ถ้าฉลาดก็ต้องฉวยโอกาสปะปนกับมนุษย์นี่แหละ

อีฟริทได้เปรียบมนุษย์หลายพันธุ้ตรงที่ร่างพื้นฐานของเราเหมือนมนุษย์อยู่แล้ว ไม่ต้องปรับตัวมากก็เดินเนียนๆ ไปด้วยกันได้ แค่ต้องสะกดความรู้สึกคันยุบยิบเวลาเจ้าเปลงไฟ

แดงๆ ซวนเล่นด้วยเท่านั้นเอง พวกนายไม่รู้หรือว่าเจ้าไฟพวกนั้นมันน่ารักขนาดไหน!

การอยู่ในหมู่มนุษย์เป็นเรื่องน่าอึดอัดเมื่อต้องพยายามสะกดพลังส่วนใหญ่ ใช้แค่ส่วนขี้ปืดที่มนุษย์เข้าใจว่าเป็นพลังพิเศษ และการทำตัวเป็นมนุษย์ก็ยากขึ้นอีกเมื่อมีไอ้ตัวน่าหมั่นไส้ที่ทำให้คันมือยิบๆ อยากเผามันวันละห้าครั้งให้สาแก่ใจ

อยากยิงลูกไฟใส่คอเขิดๆ นั่นจริง คงสนุกพิกลที่ได้เห็นไอ้คนผมเรียกไม่กระดิก แต่สาวกรีดพรรณนั้นลงไปนอนตัวดำ หัวหยิกน่าสมเพชที่พื้น

เอ้อ...ทำไมไม่ทำอย่างที่พูดสักครั้งนะเธอ ฉันยังมีวิจารณ์ญาณอันดีอยู่นะสิ ถ้าความแตก ครูใหญ่หน้าตาใจดีแต่เขี้ยวลากดินคนนั้นคงเล่นถึงตายแน่ และยังมีพวกลูกป้าน้ำอาที่บ้านเกิดอีก

ชนลูกชะมัด เพื่อเห็นแก่ผู้ใหญ่ที่พึงเคารพ ฉันถึงยอมปล่อยให้ไอ้แวนนั้นเดินชุกคอกผ่านไปผ่านมาตลอดเวลา

...นั่นไง มันเพิ่งเดินเฉียดไหล่ฉันไปเห็นๆ

เชื่อเลยว่าคนหยิ่งเขิดอย่างนั้นจะได้เป็นถึงประธานสภานักเรียน ให้ไฟดับหมดโลกสิเอ้า! ฉันยอมตายดีกว่าต้องเรียกหมอนั่นว่าท่านประธาน ดังนั้นฉันจะเป็นประธานกรรมการฝ่ายควบคุมระเบียบ ตำแหน่งเหมือนฝ่ายค้าน นำหน้าว่าประธานเหมือนกัน และจะล้มแก่ให้ได้ไอ้หัวเรียบแปล้!

แกจะได้เห็นอะไรสนุกๆ ในเย็นวันนี้แน่ สัญญาเลย!

ในโลกนี้มีสิ่งมีชีวิตไร้สาระอยู่มากมาย หนึ่งในนั้นก็คือ ไอ้หัวแดงที่แผ่รังสีไม่เป็นมิตรทุกครั้งที่เห็นหน้าผม เจ้า

ลิ่งอวดตีนั่นถือว่าตัวเองหน้าตาหล่อ สาวกรีดกรีด เก่งกีฬา แต่เอาเข้าจริงก็เป็นแค่ลิงป่าหัวแดงไร้ซึ่งวัฒนธรรมและไอคิว เป็นสิ่งมีชีวิตโง่เง่าขั้นตัวอย่าง

“ท่านประธาน โรเซเลียฝากบอกว่าวันนี้มาไม่ได้นะคะ”
เหรียญกษานักเรียนวิ่งมาบอกผม

ผมเห็นใจและรู้สึกขบขันที่เธอรีบเอาข่าวสำคัญมาบอก
แต่ว่า...

“พาเลน่า ห้ามวิ่งบนระเบียง”

เธอยึดหลังตรง มีวันทยหัตถ์เหมือนทหาร “คะ ท่านประธาน ฉันรีบร้อนไปหน่อย อย่างนั้นขอตัวไปเก็บของที่ห้องนะคะ แล้วจะรีบตามไปประชุม”

“จะเปิดประชุมสี่โมงครึ่ง มาให้ทันแล้วกัน”

“คะ”

ผมมองเหรียญ นักเรียนหญิงแผนกวิชาแปรธาตุที่เพิ่งวิ่งไป ถึงจะฟังคำสั่งดีแค่ไหน แต่ก็ยังสะเพร่าบ้าง งานพลาดบ่อย ทำงานเก่งสู้เลขานุการอย่าง โรเซเลีย คอร์วินัสไม่ได้

คิดแล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ ทำไมผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งเก่ง กลับทำตัวติดกับสุดห่วยประจำรุ่นอย่าง เซลริค เรมิงตัน ตัวกระจิว

ผมไม่ได้ตั้งใจจะว่าเซลริคหрокนะ แต่เขาตัวเล็กจริงๆ อายุตั้งสิบเจ็ดแล้ว แต่ยังคงไม่ต่างจากเด็กมัธยมต้น ประกอบกับหน้าตาค่อนไปทางบ้องแบ้ว เลยกลายเป็นที่นิยมอย่างแปลกๆ ในหมู่สาวๆ ที่ชอบอะไรน่ารักๆ อารมณ์เหมือนสัตว์ตัวเล็กๆ

พูดถึงสัตว์ตัวเล็กๆ...สำหรับผมไม่คิดว่าน่ารักหรอก เห็นทีไรตัวตนนั่นน่ารังเกียจที่ผมละทิ้งไปแล้วเป็นอันมาก กระชิบข้างหูทุกครั้ง ขย้ำมันเลย ฉีกเนื้อกินซะ กระจ่าयर่อยนะ พัดที่สองที่ไม่ตายหรอก

แต่ไม่มีทาง! ผมจะไม่พ่ายแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำอีก ตั้งนั้นอะไรที่จะย้วยดำนนั้นขึ้นมา ผมจะอยู่ให้ห่างที่สุด

ผมเดินผ่านห้องกักบริเวณแล้วเห็นเลขานุการของมม ยืนฟังโตะเรียนพลางอ่านตำราเรียนด้วยเสียงกังวานน่าฟัง ผมตรงสี่ชมพुरुบไว้ด้วยกิบติดผมสีแดงหน้าตาเหมือนของเด็กเล่นมากกว่าของที่สาว ๆ ทั่วไปจะเลือกใช้ ปอยผมด้านหน้า เคลือบอยู่ข้างแก้มนวล ทำให้หน้าตาน่ามองยิ่งดึงดูดสายตา มากกว่าเดิม

เธอเงยหน้าขึ้นแล้วเลิกคิ้วเมื่อเห็นผม

“ประธาน สวัสดิ์คะ ฉันทักข้อความไปแล้วว่าจะไม่เข้าประชุมวันนี้ ขอโทษด้วยนะคะ” เธอเริ่มต้นด้วยการทักทาย และขอโทษผมอย่างเป็นทางการ

“ไม่เป็นไร ผมเข้าใจ คราวนี้โดนอะไรอีกล่ะเซลริค” ผมหันไปถามหนุ่มตัวเล็กที่กำลังเกาหัวสีน้ำตาลจนยุ่งฟู

“มันเยอะจริงๆ นะ ท่านประธาน โหดเกินไปแล้ว ตอบผิดคำถามเดี๋ยวเอง” เขาบ่นพลางทำแก้มป่อง เห็นแล้วนึกถึงกระรอกอมลูกนัต

“คำถามไหน” ผมนึกสงสัยว่าเรื่องเง่าพรรคไหนที่ส่งเซลริคมานั่งในห้องกักบริเวณอีก

เลขานุการสภาตอบแทนให้ว่า “ใครสร้างหอดูดาวแห่งลูเรีย”

คำถามสุดแสนจะอนุบาล ใครก็ตอบได้ ผมมองเซลริคอีกครั้งและถามว่า “นายไม่รู้จักจริงๆ เหรอ?”

“ก็คิดว่ารู้ อะไรนะ...” เขาพึมพำ และทันใดนั้นดวงตาสีน้ำตาลก็กระตุกดู ริมฝีปากขยับ พุดยาวๆ ว่า “ลูเทนเซีย เบลลิงเจอร์ นักดาราศาสตร์หญิง เหรียญเกียรติคุณสมาคมนักดาราศาสตร์ระดับเจ็ด หอดูดาวสร้างตอนปี XXX หยุดสร้างปี XXY จากพิษเศรษฐกิจลูกโซ่ที่จ่อมมารเมเทออสสร้างไว้ กลับมาสร้างปี XXZ แล้วเสร็จในสิบปีต่อมา”

แล้วเซลริคก็ขมวดคิ้วพลงกอดอก “อะไรกัน ฉันก็รู้นี่หว่า”

นั่นสิ..นายก็รู้นี่นา ผมคิดพลงเล็กคิ้วให้สีหน้ายิ้มอ่อนๆ ของโรเซเลีย เวลายิ้มน่ารักทีเดียว แต่เธอไม่ค่อยยิ้มให้ใครหรือกับเรื่องอะไรมากจากเซลริค

เจ้าเซลริคนี้ทำเอาหลักการใช้เหตุผลของผมวนไปหมดจริงๆ อยู่ว่าผลการเรียนบอกชัดแจ้วว่าหมอนี้โง่งจนหมดทางเยียวยา แต่หลายครั้งแล้ว นอกเวลาเรียนเวลาสอบ นายตัวเล็กกลับฉลาดเกิดคาด ถ้าไม่รู้อีกว่านี่ผมคิดว่าต้องมีปีศาจอะไรสักอย่างบินโฉบความรู้ที่นั่นหายไปตอนเซลริคสอบแน่

ผมบอกลาคุณู๋แสนประหลาดแล้วเดินตรงไปห้องประชุมสภานักเรียน แต่ยังไม่ทันไปถึงก็เห็นอะไรแปลกๆ ที่สนามด้านล่าง

“พวกแก บังอาจรีดไถเงินเด็กๆ เระะ ต้องประจานให้หลายจำ เดินแถวเรียงหน้ากระดานกลางสนาม!” เสียงที่น่ารังเกียจกระตุกต่อมโมโหให้เริ่มทำงาน

ผมเห็นไอ้ลิงหัวแดงยืนสั่งการอยู่บนแท่นโพเดียม ไอ้

บ้า! นั่นมันที่ยืนของอาจารย์ ไม่ใช่ของแก คิดว่าเป็นประธานกรรมการฝ่ายควบคุมระเบียบแล้วจะใช้อำนาจตามอำเภอใจหรือ มากไปแล้วไอ้ลิงกั๋ง!

ความโกรธที่เล่นเป็นริ้วทำให้ผมเริ่มเวียนหัว ประสาทหูเริ่มได้ยินเสียงต่างๆ ชัดขึ้น ไกลขึ้น ได้ยินเสียงหัวใจเต้นของนักเรียนหญิงที่เดินผ่านไป จมูกได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่คงเป็นแชมพูสระผมประจำตัวของโรเซเลีย

เอาแล้วไง...เพราะไอ้ลิงบ้านั้นทำให้ผมคุมอารมณ์ไม่อยู่จนได้ ผมโผล่เข้าไปในห้องเก็บของใกล้ๆ อย่างเร็วที่สุด ล็อกประตูจากด้านในกันคนข้างนอกเข้ามาเห็นสิ่งที่พยายามซ่อนไว้

ร่างกายผมสั่นร่อนวูบวาบ เล็บมือเล็บเท้าปวดเกร็งขณะที่แว่นตากลายเป็นของเกะกะ สายตาผมมองเห็นได้ดีกว่าปกติซะแล้ว ซึ่งไม่ใช่สัญญาณที่ผมชอบ

ผมสลัดรองเท้าออกทันหูดหวิด ภาพพรั่าเลือนที่มองผ่านแว่นตาแสดงให้เห็นว่ามุมห้องมีกระจกยาวแบบมองเต็มตัวแว่นไว้

รู้สึกว่าจะไม่เคยมีกระจกบานนี้แว่นในห้องเก็บของมาก่อน ทั้งที่ผมก็เข้ามาคุมคนเก็บอุปกรณ์บ่อยๆ

ผมถอดแว่นสอดในกระเป๋าเสื้อ แล้วมองเท้าอย่างสุดเชิง ขากางเกงผมตื้อขึ้นมาราวสองนิ้ว โชคดีที่ซ็อกกางเกงหลวมกว่าขนาดจริงสองเบอร์ แต่สงสัยว่าต้องไปซื้อใหม่อีกแล้ว

เสื้อเชิ้ตก็สั้นเต๋อ สูทก็ขาด

ไอ้ลิงหัวแดงเป็นเหตุแท้ๆ...

ผมมองเงาสะท้อนในกระจกอย่างขิงขัง ยกมือที่มีเล็บคมงอกออกมาดูอย่างสมเพช

ฝึกมาหลายปี ทนได้แค่นี้หรือ โมโหมากๆ เข้าก็กลายเป็นร่าง ถึงแม้ธรรมชาติของสายพันธุ์ผมจะไม่ใช้พวกมีความอดทน แต่ผมก็ตั้งใจจะปฏิบัติพฤติกรรมนั้น ผมจะทน

เงาสะท้อนของผู้ชายหน้าเหมือนผม แต่เส้นผมยาวระบ่า และมีหูหมาป่ากับหางเป็นพวงมวงตอกลับมาก ในร่างที่แท้จริงผมสูงกว่าร่างแฝงสองนิ้ว กะขนาดเสื้อผ้ายากมาก

นอกจากนี้ในร่างจริง ผมยังควบคุมอารมณ์คุกรุ่นของตัวเองได้แสนลำบาก ทุกอย่างพลุ่งพล่านรวดเร็ว อิงสัญชาตญาณและความต้องการของตัวเองมากกว่าจะคิดอย่างเยือกเย็น

ลองได้เห็นไอ้ลิงหัวแดงตอนอยู่ในร่างนี้สิ หมอนั้นเป็นได้ถูกกระชากคอหอยแน่ อยากรู้เหมือนกันว่าในหัวนั้นจะกลวงจริงหรือเปล่า แต่ครั้งจะกัดก็กลังเล ไอ้บ้านั้นต้องมีเชื้อเพี้ยนแน่ๆ คงต้องเสียถ้าเผลอลงลิ้นเลือดสกปรกนั้นเข้าไป

แต่แค่พืดให้กระตุกหักสัगतอนสองทอนคงไม่เป็นไรมั้งเพี้ยง!

คิดอย่างนั้นได้อย่างไร ผมเผลอเหวี่ยงหมัดใส่กระจกจนแตกกระจาย แผลที่มือสมานตัวหายไปอย่างรวดเร็ว ผมสลัดมือและพยายามตั้งสมาธิ นึกถึงเรื่องที่ควรค่าแก่การคิดและมีเหตุผล ไม่นานก็สัมผัสได้ว่าสภาพจริงอันน่าชิงชังของผมค่อยๆ สงบลง

ผมมองภาพในกระจกอีกครั้ง มองเห็นไม่ค่อยชัด แต่พอสวมแว่นแล้วค่อยเป็นปกติขึ้นหน่อย

เงาสะท้อนในกระจกที่แตกเป็นตัวผมที่ผมรู้จัก อดโล่งใจไม่ได้จริงๆ บางทีผมกลัวว่า หากกลายเป็นร่างแล้วกลับสู่ร่าง

มนุษย์ไม่ได้จะทำยังไง

ฝันร้ายชัดๆ เพราะแบบนี้ไง ผมถึงต้องการมีเหตุผล การยับยั้งชั่งใจ และการควบคุมอารมณ์มากกว่าอะไรทั้งหมด ต้องหยุดยั้งเจ้าสัตว์ร้ายในตัวไม่ให้อาละวาดตามอำเภอใจ

ผมมองกระจกที่แตกอย่างรู้สึกผิดระหว่างคันเสื่อผ้า สාරองที่ซุกไว้เพื่อเกิดเหตุฉุกเฉินมาเปลี่ยน ร่างจริงของผม เร็วแรงเกินมนุษย์ไปหลายเท่า กระจกบานนี้เป็นของใครก็ไม่รู้ แต่ผมสัญญาว่าจะรีบซื้อของที่คล้ายๆ กันมาคืนให้ภายในพรุ่งนี้ ถ้าแวะไปห้างสรรพสินค้าทันหลังประชุมเสร็จนะ

เสียงโหวกเหวกดังขึ้นจากลานกีฬาอีกครั้ง พนันได้ว่า ไอ้หัวแดงต้องทำอะไรไม่คิดอีกแล้ว เป็นหน้าที่ของผมที่ต้องไปหยุดมันไว้ก่อนเรื่องจะลามปามใหญ่โต

ตอนนี้คงต้องขอแก้คำสัญญาเมื่อครู่เล็กน้อย ผมจะรีบไปห้างซื้อกระจกมาคืนทันทีที่จัดการไอ้ลิงหัวแดงเสร็จ และประชุมจนเรียบร้อย

เป็น อีซราเอล เฟนเรีย เออร์ซิลาก็ต้องอุ่นนายแบบนี้ละ

Bell 3

เคย์เลน ปีศาจหิมะ & ซีทรินล่า เดริยอาด ภูตพฤษา

แสงแดดเป็นพิษร้ายสำหรับคนในเผ่าพันธุ์ของผม แต่บางครั้งพิษร้ายก็มีแง่มุมที่ชวนหลงใหลอย่างประหลาด

ในฐานะปีศาจหิมะ เราไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากที่พักเวลากลางวันอยู่แล้ว จริงอยู่ว่าร่างของพวกเราไม่ได้มีส่วนประกอบเป็นน้ำแข็งโดยตรง แต่แสงแดดก็ทำให้พวกเราอ่อนแอลง และอาจถึงตายหากตากแดดนานเกินไป

ถึงจะเป็นเหมือนพิษร้าย แต่ผมก็คงเสพติดมันเสียแล้ว ตั้งแต่เช้าวันที่ผมลอบออกไปเก็บของที่ลืมนไว้ในทุ่งหิมะ ภาพของแสงสีทองสะท้อนพื้นหิมะและน้ำแข็งระยิบระยับประทับใจผมอย่างที่สุด

แสงแดดทำให้ทิวทัศน์เจเนตากลายเป็นภาพอันน่าอัศจรรย์ แม้แต่ก้อนน้ำแข็งธรรมดาสะท้อนแสงแล้วยังทอประกายเป็นเส้นแสงหลากสี

หากพิษร้ายเป็นสิ่งวิเศษขนาดนี้ ผมก็คงยอมจิบมันทุกวัน เพียงได้สัมผัสเศษเสี้ยวของความมหัศจรรย์ที่ผมไม่มีวันได้มาอยู่ในมือ

“เคย์เลน...มีคนจากแผนกแพทย์ขอพบนะ” เทลก้า เพื่อนร่วมชั้นเรียนของผมพูดพลางพยักพเปิดไปทางห้องรับแขกนอกห้องปฏิบัติการปรุงยา

ผมไม่ชอบมนุษย์เท่าไร แต่ผมชอบเทลก้านะ มีบางอย่างที่บอกผมว่าทำที่สไตส์ กล้าหาญ ตรงไปตรงมานั้นเป็นสิ่งที่ลั้วกันเกิดขึ้นจากการต่อสู้และเอาชนะประสบการณ์แล้วร้ายมาได้ ที่จริงน่าจะเรียกว่า นับถือหน่อยๆ คงถูกต้องกว่า

ผมถอดเสื้อคลุมพาดไว้บนพนักเก้าอี้ แล้วเดินไปที่ห้องรับแขกพลางนึกสงสัยไปด้วยว่า คนจากแผนกแพทย์จะมาหาผมทำไม ผมมีเพื่อนน้อย และเท่าที่จำได้ก็ไม่มีคนไหนอยู่ในแผนกแพทย์ ความสัมพันธ์เดียวที่ผมมีกับแผนกแพทย์ก็คือเป็นคนปรุงยาส่งให้ ตามคำสั่งที่มีคนมาแปะคำร้องไว้บนกระดานงานพิเศษหน้าห้องภาควิชาเท่านั้น

ในห้องรับแขกไม่มีใครนั่งอยู่เลยสักคน โซฟาสีดำสนิทวางเรียงกันเป็นทิวแถวรอบโต๊ะกระจกหน้าตาทันสมัย คงจริงอย่างเขาว่า แผนกแปรรธาตุเป็นภาควิชาที่ล้าสมัยกว่าแผนกอื่นซึ่งค่อนข้างไปทางอนุรักษ์นิยมหัวเก่า

มีอะไรบางอย่างจุกอยู่มุมห้อง ข้างกระถางต้นส้มแคระที่วางไว้ช่วยปรับบรรยากาศไม่ให้ตึงเครียดจนเกินไปนัก

สิ่งแปลกปลอมที่ว่าขยับไหว จึงเห็นวก่อนกลมๆ ในสายตาคือจริงเป็นร่างคน เด็กผู้หญิงในชุดนักเรียนสีขาวของแผนกแพทย์

“จริงๆ นะ อุตส่าห์เอามาไว้ในห้องทั้งที น่าจะดูแลดี ๆ หน่อย ขาดน้ำ กับปุ๋ย...พอสพอรัสหรือ ได้ๆ ไว้มาครั้งหน้าจะเอามาอีกนะ” เสียงเล็กๆ เหมือนเด็กอายุไม่กี่ขวบพูดเจื้อย

แจ้ว แล้วเธอก็ลุกขึ้นยืนพร้อมกับหันหน้ามา

เธอตัวสูงแค่ระดับอกผม หุ่นบอบบาง ผิวคล้ำแดด แต่เครื่องหนาน้ำเ็นดูเหมือนตุ๊กตา ตากลมโตสีเขียวเข้ม ขนตา ยาว ผมสั้นสีทองอมเขียวตัดสั้นและช่วงปลายหยักศกพองฟู อยู่รอบพวงแก้มสีชมพูสุกปลั่ง ดูสุขภาพดีตามประสาคนที่ชอบออกแดด

ผมสูดหายใจ และได้กลิ่นของต้นไม้กับแดดยามเช้า ผมรู้ทันทีว่าเธอกับผมตรงข้ามกันอย่างที่สุด

เธอลังเลนิดหน่อยก่อนจะเดินเข้ามาหาผม ริมบั้นสีขาขนาดใหญ่บนศีรษะขยับไหวตามจังหวะก้าวเดินสั้นๆ ของเธอ

“เคยเล่น อัลบานูส หรือเปล่าคะ” เธอถาม น้ำเสียงลึกลับ ผมพยักหน้ารับ นึกสงสัยว่า เด็กผู้หญิงตัวนิดเดียวนี้แหละหรือจะเป็นนักเรียนสายแพทยศาสตร์ที่รำลือกันว่า เรียนโหด เข้ายันค้ำ และมีบทเรียนสยองเรื่องการผ่าโนนต่อนี้เกือบทั้งวัน ไม่เข้ากับหน้าจริงๆ เลย...

เธอก็มองรองเท้าหัดตัดของตัวเองแล้วบิดตัวอย่างประหม่า

“คือว่า...ฉันชื่อ ชิโตรเนล่า พาร์เรียน เป็นนักเรียนแพทย์ที่เคยส่งอิลิกเชียร์จากแผนกคุณคะ”

ชิโตรเนล่า...ชื่อคุ้นจริงๆ ด้วย เหมือนผมจะรับงานที่เธอมาแปะไว้บนกระดานจริงๆ ถึงจะบอกว่าเป็นงานพิเศษแต่นักเรียนสายแพรธาตุไม่ได้ค่าจ้างสักก็ราเดียว มีแต่แต้มประสบการณ์ตรงเท่านั้นที่ขยับขึ้นตามแต่ผู้ว่าจ้างจะประเมินผลให้

ไม่เข้าใจเลยว่า เธอมาหาผมทำไม ในเมื่องานชิ้นนั้น

เธอประเมินผลให้ผมถึงหนึ่งร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ถ้ามีข้อติ
 ควรจะตัดคะแนนผมสิ

เธอกุมชายกระโปรงพลีสัสนี่สาวขลิบเขียวแล้วพูด
 ตะกุกตะกักว่า

“คือว่ายาต่อนั้นใช้ดีมากค่ะ เลยอยากจะถามว่า ช่วย
 สอนฉันปรุงมันหน่อยได้ไหมคะ”

พูดเรื่องน่าอายออกไปแล้วสิ ชิโตรเนล่า...

ฉันบอกตัวเองอย่างนั้น รู้ตัวว่าหน้าร้อนฉ่ำไปหมด
 ลำบากจริงๆ ลำบากมากที่ต้องมาถามให้ว่านคนไม่รู้จักซึ่ง
 เป็นผู้ชายแบบนี้

ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวหญิงล้วน ภูตพฤษา
 เจ็ดในสิบตนเป็นผู้หญิง และถึงจะมีพ่อเป็นมนุษย์ แต่ฉันก็
 เป็นเด็ยอาดตนหนึ่งเหมือนกัน

พ่อที่เป็นหมอละเลยไปแล้ว พี่น้องผู้ชายก็ไม่มี มีแต่เพื่อน
 ที่หาโอกาสแกล้งอยู่เรื่อย

ฉันหลงใหลวิชาแพทย์เพราะพ่อ แต่แรกเริ่มฉันเรียน
 การรักษาผู้คนและต้นไม้เพราะรู้สึกว่ายากเข้าใกล้พ่อที่ฉัน
 รู้จักเพียงเล็กน้อยอีกนิด

หลังจากเวลาผ่านไป จึงรู้ตัวว่าไม่ใช่แค่เงาของพ่อที่ฉัน
 พยายามไขว่คว้า แต่เป็นความฝันของตัวเองด้วย

นักเรียนแพทย์ฟอร์นเบิร์กไม่ได้รับอนุญาตให้จะต้อง
 เรื่องการปรุงยาหรือสร้างไอเทมวิเศษทางการแพทย์ จนกว่า
 จะขึ้นปีสุดท้ายของการเรียน และเราเขียนคำร้องสั่งยาหรือ
 ไอเทมจากต่างแผนกได้เดือนละครั้งเท่านั้น

ตอนนี้ฉันมีเรื่องต้องใช้อิทธิกเชียร์จริงๆ และถึงจะเป็นแค่นักเรียน ฉันก็แยกคุณภาพยาและไอเทมได้ระดับหนึ่ง ฉันแน่ใจมากจริงๆ ว่าอิทธิกเชียร์ขวดล่าสุดที่ส่งมาจากแผนกแปรธาตุเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่เคยใช้มา

แต่ในเมื่อเขียนคำร้องบ่อยๆ ไม่ได้ บางทีลองขอจากคนปรุตรงๆ เขาอาจจะยอมสอนฉันก็ได้ จะได้ไม่ต้องรบกวนแผนกแปรธาตุบ่อยๆ

เคย์เลน อัลบานุส เป็นเจ้าของอิทธิกเชียร์คุณภาพเยี่ยมขวดนั้น

สำหรับนักเรียนปีสอง เขาดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุมากทีเดียว เขาตัวสูงโปร่ง และฉันไม่เคยเห็นสีผมที่สวยงามขนาดนั้นมาก่อน ถึงเขาจะตัดผมสั้น แต่ก็ปล่อยให้ผมด้านหน้ายาวระดวงตา เลยเห็นผมสีเงินพลั่วที่น่าจะนุ่มลื่นเหมือนเส้นไหมขัดजू

คิ้วบางจนแทบมองไม่เห็นของเขาเป็นสีเดียวกับเส้นผมและขนตาวาว มีแค่ดวงตาเท่านั้นที่เป็นสีฟ้าสว่าง จมูกโด่งสวยเหมือนรูปปั้น ขณะที่ริมฝีปากบางมีสีเลือดให้เห็นจางๆ เกือบกลืนไปกับผิวขาวนวลเหมือนไม่เคยถูกแดดมาก่อนในชีวิต

เป็นผู้ชายที่สวยงาม...

ฉันเริ่มพูดอีกครั้งเมื่อไม่ได้ยินคำตอบจากเขา “คือว่าฉันมีเรื่องต้องใช้อิทธิกเชียร์ค่ะ แต่ที่ทำมาให้คราวก่อนหมดไปแล้ว ถ้าสอนฉันแล้วจะได้ไม่ต้องมารบกวนเรื่อยๆ ینگละคะ”

เคย์เลนเอียงคอมองไปทางป้ายขนาดย่อมๆ บนกำแพงเหนือโซฟา ป้ายนั้นเขียนว่า “ห้ามถ่ายทอวิชาโดยไม่ได้รับอนุญาต”

เอาแล้วไง ชิโตรเนล่า...

“ขอโทษค่ะ...คือฉันไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน แต่ว่า...ฉันอยากเรียนจริงๆ นะคะ คือจำเป็นต้องใช้จริงๆ ค่ะ” ยิ่งพยายามพูดก็ยิ่งรู้สึกของตัวเองทำอะไรไม่เข้าท่า น่าอายมากขึ้นทุกที

ครูหนึ่งสีหน้าของเขาอ่อนโยนลง ริมฝีปากขยับกล่าวด้วยน้ำเสียงเนิบช้า แต่ชัดเจนว่า

“ผมปรุงให้อีกรอบก็ได้ ไม่มีปัญหาหรอก”

“จริงเหรอคะ ได้เหรอ”

“อยากได้เมื่อไรก็มาบอกแล้วกัน” เขากล่าวแล้วยืนนิ่งไม่ยิ้มไม่เบิ่ง มีแค่แววตาที่สะท้อนความเป็นมิตรออกมาเท่านั้น

เขาค้นแทบอ่อนเหลวละลายเหมือนเนยโดยความร้อน ความโล่งอกแล่นซ่านไปทั่วร่าง

“ขอบคุณจริงๆ ค่ะ...”

เคย์เลนค้อมศีรษะเป็นเชิงอำลาแล้วบอกสั้นๆ ว่า

“ถ้าเสร็จแล้วจะเอาไปใส่ล็อกเกอร์ให้”

“เอ่อ ล็อกเกอร์ของฉัน เบอร์...”

“94D” ชายหนุ่มพูดขึ้นทันที ท่าทางเขายังจำเลขล็อกเกอร์ของฉันได้ ว่าแต่จำได้ยังไงนะ

“มีสติ๊กเกอร์ภูตทานตะวันอยู่บนล็อกเกอร์” เขาพูดซ้ำๆ เหมือนกำลังรำลึกความทรงจำมากกว่าจะพูดกับฉัน

ฉันอายจนอยากจะมีตุตดินหนี เพราะสติ๊กเกอร์นั้นเป็นของที่เพื่อนร่วมห้องเอามาติดล้อ ฉันก็ชอบภูตทานตะวันตัวละครดังในหนังสือนะ แต่ไม่ถึงขนาดเอามาติดอยู่หน้าล็อกเกอร์ตัวเองให้คนอื่นหัวเราะเยาะหรอก

ฉันก้มหน้างุด แล้วแอบมองเขาเมื่อไม่ได้ยินเสียงหัวเราะอย่างที่คาด เคย์เลนคลี่ยิ้มออกมาเป็นครั้งแรก แล้ว

บอกว่า “แล้วพบกันครับ”

จบประโยคเขาก็หันหลังเดินกลับเข้าห้องแล็บแปรธาตุไป

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

เสียงหัวใจเต้นแรงจนแทบโผล่ออกมาจากอก ฉันทิ้งตัวลงบนโซฟาหนังสีดำอย่างตกตะลึง เกิดอะไรขึ้นกับฉันนะ

แค่ตอนเห็นผู้ชายคนนั้นยิ้ม ก็รู้สึกเหมือนกำลังละลายไปในแสงตะวัน

ปกติถ้าไม่ใช่คนไข้ ฉันไม่กล้าสบตาผู้ชายคนไหนด้วยซ้ำ แม้แต่เพื่อนในภาควิชาฉันยังไม่อยากสบตาเลย แต่ทำไมถึงไม่กลัวเคย์เลนก็ไม่รู้

คิดๆ ไปแล้วเขาก็มีภาพลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างยิ่ง เครื่องแบบภาควิชาแปรธาตุเป็นสีดำเหมือนสายอื่นๆ แต่หากนึกภาพเขาสวมเสื้อกาวน์เข้าห้องแล็บแล้วก็ชวนให้นึกถึงสีขาวสะอาดตา

“หิมะสินะ...คงดูขาวไปหมดเลย...”

ภูตพฤษยาขอมไม่เคยเห็นหิมะ สถานที่ที่เย็นขนาดนั้นไม่มีต้นไม้ต้นไม้ไหนเจริญเติบโตได้

แต่ฉันก็แอบหวังว่าสักวันจะมีโอกาสเดินทางไปไกลแสนไกล ไกลพอที่จะเห็นทุ่งสีขาวสะอาดอันแสงแดดยามเช้าระยิบระยับ และได้เห็นลมหายใจเป็นควันขาวของตัวเอง

ฉันชะงัก และหัวเราะเมื่อนึกได้ว่า หากตัวเองได้เห็นหิมะจริง...มันคงเป็นภาพสุดท้ายในชีวิตฉัน ไม่มีสีเขียวในดินแดนสีขาวอันหนาวเหน็บ

นั่นเป็นความจริงแท้แน่นอน

Bell 4

เทลก้า อันเดตนักล่าปีศาจ & เอรุเทีย แวมไพร์มังสวิรัต

ฉันเพิ่งเทศารกระดูกันศิลา นักปราชญ์ชั้นรองลงไป
ไม่ทันไร ก็มีภูตเทียมตัวจ้อยบินมาส่งจดหมายให้ถึงที่
จดหมายม้วนเล็กจิ๋ววิ่งมาในมือ

ฉันใช้มือซ้ายจับแท่งแก้วคนสารกระดูกันในหม้อทอง
เหลือง ขณะที่มือขวาคลี่จดหมายอ่านอย่างไม่ชอบใจ ฉันเคย
บอกแล้วว่าไม่ชอบให้คนรบกวนเวลากำลังทำงานในแล็บ พวก
นั้นฟังไม่รู้เรื่องหรือไง

บนกระดาษเนื้อดีที่บรรจงม้วนและผูกเชือก มีข้อความ
ว่า มาเจอกันหน้าประตูอาคารเรียนสายสามัญ มีเรื่องจะคุย
ด้วย

แม้จะไม่ลงชื่อ แต่ฉันก็รู้ว่า คนที่กล้าส่งข้อความสั่ง
ห้วนๆ ไร้มารยาทแบบนี้มีอยู่แค่คนเดียว

ฉันคนแท่งแก้วเร็วขึ้นอีก กว่าจะเสร็จขั้นตอนนี้ยังต้อง
คนกลับไปกลับมาสามในสี่ เวียนซ้ายอีกสิบห้ารอบ เติมน้ำตา
พรายแล้วตุ๋นไฟแรงอีกครั้งชั่วโมง กว่าจะเอามันไปพักให้เย็น
ในตู้พักงานได้

แล้วใครมันจะกล้าทิ้งงานไปตอนนี้ล่ะ ฉันคิดว่าจะทำให้เป็นไมใส่ใจ แต่ญาติเทียมหน้าตาคล้ายผีเสื้อสีชมพูปีกบางใส ยังคงกระพือปีกวนอยู่ห่างจากหัวฉันไม่เท่าไร เหมือนกับจะเร่งให้ฉันไปหานายมันเร็วๆ อย่างนั้นแหละ

“ยังไม่เสร็จ รอเป็นไหม ไม่อดทนเหมือนนายแกเลยนะ” ฉันบ่นใส่ญาติเทียม และสบถเมื่อฟองสีม่วงฟุดขึ้นมาจากหม้อ มันไม่ควรจะเป็นฟองจริงๆ นะ!

ตอนกำลังสาละวนกับการแก้ไขข้อผิดพลาดที่น่าโมโหนี้เอง เคย์เลนก็กลับเข้ามา เขาสวมเสื้อกาวน์และเลิกคิ้วบางจนแทบมองไม่เห็นอย่างแปลกใจเมื่อเห็นโต๊ะทำงานที่เลอะเทอะของฉัน

“ไม่ต้องมาทำสายตาวัว *เมื่อกี้ยังดีๆ อยู่เลย* ฉันพลาดได้เหมือนกันน่า”

เจ้าหนุ่มผมสีเงินไม่พูดไม่จาอะไรเหมือนเคย เขามองญาติเทียม สลับกับจดหมาย หม้อยา และหน้าฉัน ก่อนจะละจากโต๊ะตัวเองเดินมาที่โต๊ะฉันแทน

“ผมช่วย”

นี่แหละเคย์เลน หนุ่มหน้าสวยตัวสูงที่แสดงอารมณ์ไม่ค่อยเก่ง พูดน้อยวันละไม่น่าเกินสิบประโยค แต่จิตใจดี ช่างห่วงใยเกินคาด

“ที่จริงฉันทำเองก็ได้...”

เคย์เลนมองญาติเทียมอีกครั้งแล้วแย่งแท่งแก้วจากมือฉันไปแทนคำตอบ เขาหยิบผงกำมะถันจำนวนหนึ่งโปรยลงไป ในหม้อ แล้วฟองสีม่วงก็เลิกฟุดขึ้นมาแทบจะทันที

“ไปเถอะ ผมทำต่อให้”

หัวใจที่หยุดเต้นไปแล้วของฉันคงพอโตถ้าเป็นเหมือน
แต่ก่อน หมอนี่เป็นคนดีจริงๆ

“ขอบใจนะ ไว้ฉันเลี้ยงไอศกรีมนายอีก ดีไหม”

เขายิ้มแทนคำตอบ ไม่เข้ากับหน้าไซ้ใหม่ละ หนูมเงียบ
ขริ้มที่ดูเป็นผู้ใหญ่แต่กลับชอบกินขนมหวานเย็นๆ

พอเดินพ้นห้องแล็บมา ฉันก็จำต้องทิ้งเรื่องเพื่อนที่แสน
ดีไว้ข้างหลัง และคิดถึงแต่สิ่งที่กำลังต้องไปพบในอีกไม่กี่นาที
ข้างหน้า

ภูตเทียมบินนำทางไปอย่างรู้หน้าที่ มันบินอยู่เหนือ
เหล่านักเรียนที่เพิ่งเรียนเสร็จและกำลังแยกย้ายกันกลับบ้าน
ผ่านลานกีฬาที่เห็นแวบๆ ว่ากำลังมีการทะเลาะอะไรสักอย่าง
เกิดขึ้น ไม่ต้องฟังนานก็รู้ มวยคู่เก่า เรนฟอร์ด ประธาน
กรรมการรักษาระเบียบ กับอัสราเอล ประธานสภานักเรียน

คู่นี้ก็ทะเลาะกันได้กันดีทุกวันๆ ฉันไม่ได้เกลียดใครคน
ไหนเป็นการส่วนตัว สัญชาติญาณเดิมที่พอเหลืออยู่บ้างเตือน
ว่าสองคนนั้นไม่ธรรมดา แต่จะไม่ธรรมดาอย่างไรตอนนี้ก็
ไม่ใช่ธุระของฉันอีกต่อไปแล้ว ฉันเลิกทำงานนั้นแล้ว ฉันเป็น
แค่นักเรียนธรรมดา

ได้รูปปั้นเอลฟ์หน้าทางเข้าอาคารเรียนสายสามัญ ฉัน
เห็นร่างที่คุ้นเคยเอนหลังพิงฐานรูปปั้น พลังเป่าโอการิน่าอัน
เก่งอย่างสบายอารมณ์ คิวฉันแทบจะเลื่อนเข้ามาชิดกันทันที
ยัยนั่น คิดอะไรอยู่กันแน่นะ...

เรือนผมสีน้ำตาลแดงเฉดเดียวกับฉันถูกทับอยู่ใต้หมวก
ทรงฟักทองพองๆ ส่วนหนึ่ง ที่เหลือปล่อยาวให้ชี้แผ่ออกมา
ข้างๆ ร่างกะทัดรัดได้มาตรฐานเด็กวัยรุ่นอายุสิบห้าปีทั่วไป

กระเป๋าบึ่งหนังเก่าๆ เน่าๆ รูปกระต่ายเหี่ยวๆ ใบแก่งวางอยู่บนพื้นข้างตัว ภูตเทียมบินเข้าไปเกาะหมวกเธอ และกลายเป็นเข็มกลัดอันสวย

“ฉันนึกว่าพี่จะไม่มาแล้วนะ พี่เทลก้า” เซนน่ากล่าวพลางยิ้มล้อเลียน

“มีอะไรอะไรก็ว่ามา ฉันบอกหลายครั้งแล้วว่าอย่าติดต่อกันไม่จำเป็น”

“เย็นชาจังนะคะ...แค่น้องสาวอยากจะทำกับก็ได้หรือ”

“แต่ก่อนเห็นย่ำบ่่อยๆ นี่ ว่าเราเป็นแค่ลูกพี่ลูกน้องกัน”

“ตอนนั้นก็ส่วนตอนนั้นสิคะ ตอนนั้นพี่น่าจะกลัวจะตาย ฉายา อินเฟอร์โนไซด์ ยังติดหูอยู่เลย ถ้าใครได้ยินว่าเราเป็นญาติกัน ต้องขยาดไม่กล้าคบฉันกันหมดแน่”

ฉันถอนหายใจอย่างสุดเชิง “มีอะไรก็พูดมา รื้อฟื้นเรื่องเก่าๆ เสียเวลา”

ดวงตาสีฟ้าของเซนน่าทอแสงวาบ ก่อนริมฝีปากเล็กๆ จะเอ่ยว่า

“มีคำสั่งจากเบื้องบน ให้มาตามตัวพี่กลับตระกูล”

ฉันเลิกคิ้วและตอกกลับไปทันที “หัวกระแทกอะไรหรือเปล่า ฉันออกจากตระกูลแล้ว ฉันใช้นามสกุลวาเลนเซียของพ่ออยู่ก็รู้นี่”

“พี่เทลก้า เบื้องบนต้องการให้พี่กลับมาทำงานอีกนะ” เซนน่ายังพยายามเกลี้ยกล่อม

“ไม่! ฟังให้ชัดๆ เลย ไม่! ฉันไม่อยากทำงานนั้นแล้ว”

ความโกรธแล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ ฉันยังจำวันนั้นได้ วันที่ตระกูลที่ฉันรับใช้อย่างซื่อสัตย์ วันที่แม่ของตัวเองหันหลังเมิน

ไปทางอื่นอย่างไม่ไยดี

ฉันพลาด...ครั้งใหญ่ บาดเจ็บหนักเกินไป ผื่นมากเกินไป และยอมเสี่ยงมากเกินไป ฉันเต็มยารักษาแผลที่ยังไม่ได้รับการทดสอบเพื่อปกป้องคนสำคัญ แต่แล้วยังไงละ

ผู้ชายคนนั้น น้องสาว แม่ คนอื่นๆ สุดท้ายก็หันมาเล่นงานฉันปางตาย

ได้แค่ปางตายเท่านั้นแหละ...เพราะยานั้นฉันจึงตายไม่ได้อีกแล้ว ต่อให้แทงทะลุอก ฉีกแขนขา เพียงไม่กี่นาทีแผลก็จะประสานติดกันราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

ถ้าไม่ระเบิดฉันเป็นชิ้นๆ ก็ฆ่าฉันไม่ได้

ฉันกลายเป็นอันเดด...

และไม่มีอันเดดตนไหนไล่ฆ่ามนุษย์ เช่นเดียวกับที่ตระกูลนักล่าปีศาจรับไม่ได้ถ้ามีสมาชิกตระกูลเป็นอันเดด

“พี่ยังโกรธเรื่องวันนั้นจริงๆ ด้วย คือว่าฉันก็ขอโทษแล้วไง” เชนนำทำหน้าที่ห้อยแบบที่ใช้อันทุกคนได้ผลเสมอ แต่ไม่ใช่กับฉัน...

“ขอโทษที่เธอทะลวงไส้ฉันนะนะ...เสียใจด้วย ฉันไม่รับคำขอโทษนั้น” ถึงไม่ตายแต่ก็เจ็บมากๆ คิดว่าฉันอยากจะโดนอีกหรือไง ไม่มีทาง “แล้วที่สำคัญ อย่ามาพูดเรื่องนี้กับฉันอีก ถ้าเธอไม่อยากตาย”

เชนน่ายนจุมุก “พี่ไม่กล้าฆ่าฉันหรอก”

ฉันเอียงคอมองอดีตน้องสาวร่างบอบบาง จริงอยู่ว่าเธอเก่ง แต่ยังห่างชั้นกันหลายขุม

“ถึงเวลาฉันกล้าแน่ ไม่ต้องมาเจอฉันอีกนะ”

ฉันก้าวยาวๆ อยากออกไปให้พ้นบริเวณนั้นให้เร็วที่สุด

แต่เซนน่ากลับพูดเสียงดังว่า

“พี่รู้ใช่ไหมว่าในวิทยาลัยพอร์นเบิร์กมีมนุษย์ซ่อนตัวอยู่ พี่ปล่อยให้มันไปฆ่าคนไม่ได้นะ”

“ไม่เกี่ยวกับฉัน จัดการเอาเองแล้วกัน” ฉันทิ้งเด็กผู้หญิงเรื่องเยอะคนนั้นไว้ข้างหลังและเดินกลับตึกเรียน แวบหนึ่งฉันนึกอยากจะกินกาแฟเย็นดับอารมณ์โมโห แต่ก็นึกได้ว่า อันเดดกินอาหารมีกาแฟอื่นไม่ได้ มันจะทำลายระบบประสาทแบบถาวร

แย่ะชะมัด เรื่องกาแฟเป็นความทุกข์ของฉันเลย ถ้ามีวิธีบ้าง วิธีไหนทำให้ฉันได้กลับไปดื่มกาแฟอีกครั้งละก็ ต่อให้โดนทะเลวงไส้วันละห้าครั้ง ฉันก็ยินดี

ผมรอจนแดดร่มลมตกแล้วค่อยออกจากห้องสมุดเหมือนเคย วันนี้สนามหน้าอาคารสายสามัญเหมือนกำลังมีเรื่อง ผมเห็นเรนฟอร์ด นักเรียนระดับที่อุปสาขาเดียวกับผม กำลังยืนเถียงคอปเป็นเอ็นกับประธานนักเรียน

อัคราเอลคนนั้นยังเยือกเย็นได้เสมอแม้จะเจอคนใจร้อนโผงผางอย่างเรนฟอร์ดยั่วโมโหบ่อยๆ ดูแล้วก็ไม่น่านับถือไม่เบา

ผมล้วงกระเป๋าหยิบร่มคันเก่งสะท้อนแสงยูวีออกมาแล้วกางพรีบ ก่อนจะเดินเลียบข้างสนามกลับหอพัก แม้จะไม่ใช่ทางไกลแต่วันนี้ผมเพลียและหิวเอากการ ไม่อยากเสี่ยงให้แสงแดดพรากความมีเหตุผลอันน้อยนิดจากผมไป

“เฮรูเทีย!”

ผมหันไปทางต้นเสียงเสียงและเจอ เซนน่า วาเลนติน รุ่่น้องที่อยู่ชมรมเดียวกันโบกไม้โบกมือให้จากด้านหลัง

แม้จะดูน่ารักน่าชังเหมือนตุ๊กตาด้วยหมวกทรงป่องๆ และหน้าตาจิ้มลิ้ม แต่อันที่จริงเธอเป็นศัตรูตามธรรมชาติของ ผมของแท้

“มีอะไรเธอเซนน่า” ผมถามอย่างเป็นทางการที่สุด ต้องขอบคุณสวรรค์ที่เธอยังไม่แข็งแกร่งพอจะสัมผัสถึงจิต แวมไพร์โนโหมดหลับไหลได้ เพราะถ้าเธอทำได้ละก็...

ตอนนี้ผมคงนอนใส่ไหลทะเลัก ออกเป็นรูด้วยลิ้มอยู่กับพื้นแล้ว

เธอยิ้มหวานเอามือไหล่หลังแล้วบอกว่า “ทดสอบต่อสู่ สัปดาห์หน้า คู่กันนะ ฉันไม่อยากแพ้เบริลกับเดลอีก”

ผู้หญิงคนนี้เกลียดความพ่ายแพ้เอามากๆ เป็นจุดหนึ่ง ที่ผมชอบ และเกลียดที่สุด

ผมชอบเพราะนิสัยนั้นเหมือนผมเป๊ะ นิสัยเก๋านะ ที่เกลียดก็เพราะความเหมือนกันเกินไปเนี่ยแหละ เป็นตัว กระตุกโซ่ที่ผมสู้อุตสาห์พันธนาการตัวเองเสียแน่นอนหา

เพราะไม่อยากถูกกระตุ่นมากเกินไปผมจึงตอบว่า “สัปดาห์หน้ามติดิธูระครับ”

“เสียดายจัง” เธอทำปากย่นเหมือนเด็กเล็กๆ แล้วเปลี่ยนมายิ้มอีกครั้ง “นายนี้ชัดความสุขเหมือนพี่สาวฉันเลยนะ”

“พี่สาว?”

“อ้อๆ ยังไม่เคยเล่าให้ฟังนี่นะ” เซนน่าแลบลิ้นแล้วเคาะ ศีรษะตัวเองเบาๆ “ฉันมีพี่สาว ลูกพี่ลูกน้องนะ เรียนที่นี้เหมือนกัน เป็นคนน่าเบื่อพอกๆ กับนายเลย กว่าจะนัดเจอได้ลำบากแทบแย่ ฉันต้องไปแล้วละ ดูซิว่ายังมีเพื่อนในชมรม

คนไหนบ้าง”

พอพูดปาวๆ ตามใจชอบจบ เธอก็กึ่งวิ่งกึ่งกระโดด โหยงๆ เหมือนกระต่ายตัวเล็กๆ ตัดลานหน้าอาคารเรียนสาย สามัญไป

พี่สาว...

ถึงจะไม่เคยเจอ ไม่เคยได้ยินชื่อ แต่ผมกลับเสียวสันหลัง แปลกๆ เมื่อได้ยินว่าเซนนามีลูกพี่ลูกน้องสายเลือดเดียวกัน ตัวเธอไม่เก่งพอจะสงสัยผม แต่พี่สาวคนนั้นล่ะ เก่งกว่าเธอ หรือเปล่า...

“โ๊ะ!” เพราะคิดเพลินก็เลยเดินไปชนผู้หญิงคนหนึ่ง เข้าจิ้งๆ ร่มคันเก้งลอยหิวข้ามหัวไปข้างหลัง ผมฉวา รีบใช้พลังจิตดึงร่มเข้ามาอยู่ในมือทันที และหวังว่าคงไม่มีใครเห็นว่าผมใช้พลัง

แต่ผมคิดผิด

ดวงตาสีน้ำตาลสว่างจนเกือบเป็นสีอำพันจ้องผมเขม็ง...

ผู้หญิงตรงหน้าผมตัวสูงระดับไหล่ ผมของเธอตัดสั้น แต่ข้างหน้าไว้วากกว่าข้างหลัง สีน้ำตาลแดงนั้นคุ่นตาอย่างประหลาด ต่างหูผลึกคริสตัลสีเขียวเข้มที่หูขวาสะท้อนแสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับ

ต้องรีบแก้ตัว...ผมเป็นนักเรียนสายต่อสู้ ถ้าถูกรู้เข้าว่า มีพลังอื่นละก็...

“คือว่าตะกี้ แค่พลังจิตพึ่นๆ นะครับ อย่าบอกใครนะ ครับ”

แม้จะลละล้าลละลักแก้ตัว แต่สาวคนนั้นแทบไม่กะพริบ

ตาด้วยซ้ำ นานทีเดียวเธอก็ขมับจมูกฟุดฟิด แล้วก้าวเข้ามา
ใกล้จนผมเห็นแม้แต่ขนตาของเธอ

และแน่นอน...ผมได้ยินเสียงกระแสเลือดไหลในเส้นเลือด
ที่ลำคอขาวผ่องนั้น น่าแปลกที่กลับไม่ได้ยินเสียงตุบๆ ของ
หัวใจอย่างที่ควรจะเป็น แต่ถึงไม่มีจังหวะหัวใจ เลือดกลับยัง
อุ่นและไหลไปเลี้ยงร่างกายได้...นี่มันอะไรกัน

เธอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ขมวดคิ้วเหมือนพยายาม
ครุ่นคิด ครู่หนึ่งเธอก็ยิ้มน้อยๆ แล้วพูดเบาๆ ว่า “นายเป็น
มังสวิรัต...ทำได้ไม่เลวนี่นา มีน้ำละ แม่ฮ่องตั่วสลับเลยไม่รู้
ตัว”

พูดจบ เธอก็เดินฉับๆ จากไปราวกับเมื่อครู่กำลังพูด
เรื่องลมฟ้าอากาศ ทั้งที่ผมตั้งใจ ทั้งหวาดผวาจนแทบเข้า
อ่อน

เธอรู้... เธอรู้ว่าผมไม่ใช่มนุษย์

เธอเป็นพี่สาวของเซนน่า เป็นนักปราบปีศาจ...

เธออาจจะไล่ฆ่าผมอย่างเอาเป็นเอาตาย เหมือนคน
พวกนั้น

ความรู้สึกคลื่นเหียนแล่นขึ้นมาจุกที่คอหอยเมื่อความ
ทรงจำไม่โสภาคีออกร้อยปีก่อนทะเลการปิดกั้นออกมาเหมือน
หมึกซึมบนเนื้อกระดาษขาว ตอนนั้นเองโลกของผมค่อยๆ
เปลี่ยนสีอย่างฉับพลัน

ไม่ได้กลายเป็นสีขาวโพลน หรือสีดำ แต่เป็นสีแดง

แดงฉานเหมือนเลือด

พวกนักล่าจะตามฆ่าพวกผม...ไม่ว่าจะเป็นพวก
กระหายเลือดหรือรักสงบ พวกมันก็ฆ่าไม่เลือก

บางทีอาจจะเป็นฝีมือผู้หญิงคนนั้นก็ได้อ ที่พรากคนสำคัญของผมไป

ห้องฟ้ามืดลงแล้ว แม้ความวุ่นวายในสนามยังไม่จบ แต่ผมก็เร่งสวาท้ายาวๆ ตามผู้หญิงคนนั้นไป ผมเก็บร่มเข้ากระเป๋า ลัดเลาะตามเธอเข้าไปในเขตพักอาศัย เธอเดินเลี้ยวออกจากย่านร้านค้าไปทางอาคารที่ยังซ่อมแซมไม่เสร็จ

ผมตามเธอไปอย่างเงิบเขียบ แม้ไม่ได้ล่่ามานาน แต่สัญชาตญาณก็ยังเฉียบคมเช่นเคย ผมได้ยินเสียงโลหิตไหลเสีตายที่จับอารมณ์ไม่ออกเพราะไม่ได้ยินเสียงจังหวะหัวใจเลย

แปลกมาก แต่ถึงจะแปลกแค่ไหน ก็ปล่อยไปไม่ได้

ผมล่่ามานานแล้ว นานพอที่มนุษย์คนหนึ่งจะมีลูก และลูกคนนั้นแก่ชราตายไปตามอายุขัย ดั้งนั้นครั้งสุดท้ายที่ผมดื่มเลือดจากสิ่งมีชีวิตโดยตรงก็นานแสนนานมาแล้ว แม้อุณหภูมิจังหวะการเต้นแรงของหัวใจที่กระเสือกกระสนด้วยความกลัวจะเป็นเครื่องชुरुสชั้นดี แต่ผมก็ตั้งใจล่่าจนได้

ผมพึ่งพายาที่พวกแดมฟิล หรือครึ่งแวมไพร์ใช้ระงับความกระหายแทนการดื่มเลือดสดๆ และเมื่อรู้สึกว่าตัวเองถึงขีดจำกัด ผมก็พอรู้ว่าจะหาเลือดดุงได้ที่ไหน ไม่อ่อยนัก แต่ก็อ้อมท้องเอาการ

ผมไม่อยากรฆ่า แต่ก็ไม่อยากรถูกฆ่า...ผมหนีมาเป็นร้อยๆ ปี จากการถูกไล่ฆ่านับพันครั้ง หนีมาแฝงตัวในโรงเรียนได้สองปี คิดไม่ถึงว่าหนีมาจนขนาดนี้ อดทนขนาด

นี่ ยังมีพวกมันตามมาอีก เธอคนนั้นจะตามพรรคพวกมา... ผมไม่ได้กินเลือดสดๆ นานจนไม่แกร่งพอจะสู้กับพวกนักล่า ทั้งกลุ่มได้

ดังนั้นผมคงไม่มีทางเลือกนอกจากหลบเธอออกไปซะ...

ขอโทษนะ คุณนักล่า แต่ผมไม่อยากหนีอีกแล้วละ ไม่อยากถูกฆ่าด้วย ผมปล่อยให้เธอไปบอกพรรคพวกไม่ได้หรอก

เธอเดินเข้าไปในซอยแคบประกบด้วยผนังปูนสองด้าน แล้ว สุดทางเป็นห้องเก็บอุปกรณ์กีฬาเก่า จังหวะที่เธอก้มลงไขกุญแจนั้นเอง ผมก็คว่ำร่างเธอจากด้านหลัง และฝังเขี้ยวเข้าไปที่ลำคอชาวจนมิด

ขอโทษนะ...ขอโทษ คำพูดเหล่านั้นวนเวียนอยู่ในใจ

หญิงสาวครางพลางดิ้นหนี แต่ไม่เป็นผล ผ่านไปครู่ใหญ่เธอก็หยุดขยับเขยื้อน

เลือดหวานน้ำของวัยสาวทำให้ร่างกายผมมีชีวิตชีวาขึ้นมาเหลือเชื่อ ผมถอนเขี้ยวออกจากลำคอของเธอ ก่อนจะปาดเลือดที่ติดริมฝีปากตัวเองอย่างรังเกียจ

เพราะเป็นแวมไพร์ และเพราะยังอยากมีชีวิต ผมถึงต้องปล้นชีวิตจากคนอื่นอย่างนั้นหรือ...

คงจะใช่ ผมรังเกียจตัวเองเหลือเกิน

ร่างของหญิงสาวยังอุ่นแต่อ่อนปวกเปียกอยู่ในมือผม ตอนที่ผมคลายมือออกจากไหล่บางของเธอนั้นเอง...

ศีรษะที่ตกห้อยไปข้างๆ ของเธอก็ขยับ

เธอหันมาทางผม ดวงตายังทอประกายแห่งชีวิตเต็มเปี่ยม เธอเผยอริมฝีปากรูปกระจับไซซ์แนวฟันขาวสะอาด

“อืมแล้วเหรอแวมไฟรี”

ผมผวาถอยออกมาหลายก้าว นี่มันอะไรกัน! สือบเลือดไปขนาดนั้นเธอควรจะตายแล้วนี่!

หญิงสาวขยับหมุนคอ รอยเขี้ยวบนลำคอขาวสमानเข้าหากันในเวลาไม่ถึงนาที

“นายฆ่าฉันไม่ได้หรอก ฉันตายไม่เป็นซะแล้ว นายก็น่าจะสังเกตุไซ้ใหม่ละ ฉันตัวอ่อนก็จริง แต่ไม่มีซีพจร”

จริงของเธอ เธอไม่มี...หือ? ผมชะงักเมื่อเจียหูฟังอีกครั้งและได้ยินเสียงที่ตอนแรกผมไม่ได้ยินมาก่อน

ตึกตัก ตึกตัก

ผมได้ยินเสียงหัวใจเต้น ที่ไม่ใช่ของผม...

ไม่รู้อเพราะสีหน้าของผม หรือเพราะเธอคนนั้นรู้ลึกถึงความผิดปกติขึ้นมา เธอยกมือเรียวแนบอกซ้าย ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างอย่างตกตะลึงสุดขีด

“บ้าน่า! หัวใจฉัน...เต้นอย่างนั้นเหรอ!”

ตึกตัก ตึกตัก

“มันเต้นจริงๆ นั่นแหละ” ผมรวบรวมความกล้าพูดออกมา เธอคนนั้นเอียงคอแล้วหมุนตัวไปรอบๆ พลังสุดหายใจเข้าเต็มปอด

“สุดยอด! จะเพราะอะไรก็ช่างเถอะ แต่มีมันสุดยอดมากเลย!” เธอหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะหันมากอดผมเต็มอ้อมแขนพร้อมตะโกนลั่น “ทีนี้ก็ตีหมาแพ่ได้แล้ว!”

ผมชกไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ผมดูตลึงจากอันเดด แล้วอันเดดหน้าตาน่ารักตรงหน้านี้ก็กระโดดโลดเต้นไปรอบๆ เพราะอยู่ๆ หัวใจที่ควรจะหยุดเต้นไปนานกลับ

เคลื่อนไหวอีกครั้ง...

ผมเบียดตัวออกมาช้าๆ หวังจะแปลงร่างเป็นเงาหายไป
ในความมืด แต่มือที่เรียวแรงเยอะเกินคาดของเธอคว้าข้อมือ
ผมไว้เสียก่อน

เธอยิ้มสวยพลางส่งตื้อๆ ว่า “เลี้ยงกาแพฉันเดี๋ยวนี้ ฉัน
เพิ่งเลี้ยงอาหารมือใหญ่นายไปนะ”

“หา!”

“ไม่ต้องห่วง ฉันวางมือจากงานเก่าแล้ว อันเด็ดที่ไหน
จะมาล่าแวมไพร์ละ ตกลงจะเลี้ยงไหม สามแก้วเอง กระจเป่า
ไม่ฉีกหรอก”

แม้ดูภายนอกจะเป็นเด็กสาวร่างเพรียวบาง แต่เรียวแรง
เยอะพอจะหักกระดูกคนได้ด้วยมือเดียวคงไม่ช้า ที่แน่นอน
หากคุณเจอผู้หญิงแบบนี้ คุณก็คงจะทำเหมือนผม...

“ครับ...ก็ได้ครับ”

ยอมตามน้ำไปดีที่สุด

และโบนัสที่ผมได้รับจากการตามใจเธอก็คือ รอยยิ้ม
ชวนใจเต้นแรงยิ่งกว่าตอนแรก

Bell 5

ไอริน แม่บดไร่หัวใจ & เฟรย์ไบต์แบร์ที่อยากฝัน

ใครบางคนทำกระจกของฉันแตก...

อุตสาหกรรมสิ่งทำพิเศษ เสียเงินไปตั้งหลายพันกีร่า เพื่อให้
ไอ้บ้าไร้สติสักคนพังมันเนี่ยนะ!

“อย่าให้รู้ว่าใครเป็นคนทำนะ แม่จะสาปให้ชวยไปทั้ง
ชาติเลย!” ฉันประกาศพลางชี้หน้าหัวกะโหลกกลงโบ้มุ่ม
ห้องราวกับมันเป็นคนร้าย แค่ระบายอารมณ์นะ...

ก็โมโหจริงๆ นี่นา!

ฉันล้างกระเป๋าชุดนักเรียน หยิบสมุดบันทึกปกหนังสือ
สีแดงเข้มเล่มโปรดออกมา ทุกหน้ากระดาษเต็มไปด้วยบันทึก
นัดหมายแทบทุกชั่วโมงที่ฉันว่างจากการเรียน หกโมงวันนี้
ฉันมีนัดกับลูกค้าคนหนึ่ง เขาสั่งของไว้เมื่อวันก่อน เป็นลูกค้า
ที่น่ารักทีเดียว จ่ายล่วงหน้าครึ่งหนึ่งทันทีโดยไม่อึดออด

เพราะวินัยจ่ายเงินเขาดีนั่นแหละ เลยอยากจะรีบๆ เอา
สินค้าให้ เผื่อเขาจะอยากได้อีกอันอีก เงินก็จะไหลมาเทมา
แต่ปัญหามีอยู่อย่างเดียว...

ฉันกลับไปเอาสินค้าที่ร้านไม่ได้แล้ว

ในเมื่อประตูเชื่อมทางเข้าออกร้านของฉันถูกไอ้บ่าบางคนพังไปเสียแล้ว หรือฉันจะคิดผิดที่เอามันมาซ่อนไว้ในห้องเก็บของ ทั้งๆ ที่คิดว่าซ่อนเนียนแล้วแท้ๆ ยังอุตส่าห์พังได้อีก

เศษกระจกควรจะกระจายไปทั่วห้อง กลับมีใครบางคนหรืออาจจะเป็นคนร้าย...เก็บเศษกระจกทุกชิ้นใส่ห่อผ้ามัดไว้ข้างๆ ฐานกระจกอย่างเรียบร้อย

ผู้ร้ายคนนี้ข้างมีความรับผิดชอบต่อสังคมดีจริง แต่จะดีกว่านี้หากคิดจะจ่ายค่าเสียหายสักหน่อย...

บนบานกระจกเหลือเศษกระจกติดอยู่ไม่มาก ด้านหลังบานกระจกที่เป็นไม้แผ่นใหญ่มีรอยบุบบี้ประหลาดดูคล้ายกำปั้นที่มีกรงเล็บ อยู่สูงกว่าหัวฉันเล็กน้อย

ลมหายใจฉันเริ่มสะดวก เร็วแรงขนาดพังกระจกมนตราของฉันได้ แล้วยังรอยประหลาดนี้อีก ฝีมือมนุษย์แน่แล้ว!

พอมองดีๆ ตรงรอยบุบ จะเห็นคราบเลือดติดอยู่ มันยังไม่แห้งสนิทเสียทีเดียว และเห็นเป็นสีแดงเข้มเมื่อต้องแสงตะเกียงมนตราของวิทยาลัย แสดงว่าใครก็ตามที่เป็นตัวการเพิ่งออกจากห้องนี้ไปไม่นาน

“แบบนี้สวยแน่...อย่ามาโทษกันล่ะ ถ้ายอมจ่ายค่าเสียหาย ฉันค่อยคิดเรื่องปล่อยแกไปแล้วกัน”

ฉันพึมพำกับตัวเอง แล้วดึงขวดแก้วใบจิ๋วออกมาจากด้านในเสื้อคลุม หยดเลือดสีแดงเข้มไหลเข้ามาอยู่ในขวดอย่างว่าง่าย ฉันปิดจุกขวดและซุกมันเข้าเสื้อคลุม

ปัญหาเรื่องเจ้าคนมือบอนรอนี้ได้ ตอนนี้ลูกคำสำคัญที่สุดไม่มีช่องทางอื่นจะกลับไปเอาของที่ร้านได้ นอกจากตอนดึกๆ จะแอบเข้าไปในห้องประธานนักเรียนเพื่อแอบใช้

กระจกโบราณบานนั้น

ซึ่งหมายความว่าฉันไม่มีทางส่งของให้ลูกค้าได้ตามนัด
แน่ที่สุด!

“ช่วยไม่ได้แะสะ คงต้องขอให้รออีกนิด แล้วชดเชยด้วย
การลดราคาหลังสัปดาห์เปอร์เซ็นต์ ตั้งห้าเปอร์เซ็นต์แะนะ....”

ฉันได้แต่พึมพำอย่างอาลัยอารมณ์ขณะค่อยๆ ปิดประตู
แล้วเดินออกจากห้องเก็บของอย่างระมัดระวัง ระหว่างเดิน
ตัดอาคารเรียนสายสามัญ ฉันก็เห็นคู่หูประหลาดประจำรุ่น
เดินสวนมาจากอีกฟากหนึ่งของระเบียง

“แค่กินนิดเดียวไม่เป็นไรหรอก” เด็กหนุ่มตัวเล็กกล่าว
“ไม่ได้ เพราะมัวแต่กินแต่ยวงงานก็ไม่เสร็จหรอก” สาว
สวยหุ่นดีผมสีชมพูดูเสียงเข้มงวด ฉันจำเธอได้ทันทีตั้งแต่
แวบแรก เธอเป็นลูกค้าคนหนึ่งของฉันนี่นา

โรเซเลีย คอร์วินัส เลขานุการสถานักเรียน สาวงาม
ดาวเด่นที่ได้รับการโหวตจากหนุ่มๆ ทว่าทั้งวิทยาลัยว่าเป็นสุด
ยอดหญิงงาม เก่งทั้งเรื่องเรียน งามทั้งรูปโฉม แถมได้ยินว่าที่
บ้านมีฐานะเสียด้วย อะไรจะครบเครื่องปานนั้น

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่น้อยคนนักที่จะรู้ ฉันเชื่อว่าคงมีแต่ตัว
เธอ ฉัน และอาจจะรวมถึงนายตัวเล็กคนนั้นที่รู้ว่า เธอไม่ใช่
มนุษย์

ทางกายภาพไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าเธอเป็นมนุษย์ แต่
หากคุณเป็นแม่มดที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี จะเห็น
ออร่าไม่ธรรมดาหลุกพริบจากร่างเธอชัดแจ้วราวกับจะตะตะต้อง
ได้ด้วยมือเปล่า

โรเซเลียใช้ชีวิตแบบมนุษย์ แต่มีจิตวิญญาณแบบพิเศษ

เธอเป็นวิญญูณอมตะ เธอเลือกเวลา สถานที่เกิด และ อายุขัยของตัวเองได้ จึงไม่น่าแปลกที่แม่จะดูเหมือนเด็กสาว อายุสิบเจ็ด แต่โรเซเลียมีทั้งพลังและภูมิปัญญาของสิ่งที่เก่าแก่และทรงพลังกว่านั้น

เพราะเหตุนี้เอง เธอจึงเป็นคนที่ฉันไม่อยากจะเป็น ศัตรูที่สุด แต่อยากได้เป็นคู่ค้าที่ดี

เธอสั่งของจากฉันประจำ และจ่ายเงินพร้อมทิปไม่ขาด นั้นทำให้เธอน่าคบเป็นที่สุด

“สวัสดีค่ะ คุณโรเซเลีย” ฉันทักเธออย่างสุภาพ

เธอโค้งทักทายตอบ “สวัสดีค่ะ เรื่องของที่สั่งคราวก่อน ขอบคุณมากนะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันยินดีบริการอยู่แล้ว อันที่จริงก็มีสินค้า ลือตใหม่เข้ามาอีกนะคะ ทั้งหมดรวมอาวุธ อุปกรณ์เสริมพลัง แล้วก็เครื่องป้องกัน”

ไม่ได้ตั้งใจโฆษณาะ แค่จิตวิญญูณคนค้าขายมันแรง เท่านั้นเอง

ระหว่างโรเซเลียเงิบตัดสินใจ เซลริค เรมิงตัน นาย ตัวเล็ก สูดยอครบหมวยประจำรุ่นก็โผล่หน้ามาจากด้านข้าง อย่างสนใจ

“สินค้าอะไรพึงดูน่าสนใจจัง อ้อ! เธอคือไอรีน คาทีน่า ไซ้ใหม่ โรสเล่าเรื่องเธอให้ฟังตั้งเยอะ ว่าเธอขายของแปลกๆ ดีๆ เพียบ จริงด้วย คุณก็หมากรุกอะไรนั่นนะ อร่อยมากเลย ละ กินไปจะเกินสองโหลแล้ว ซื้อมาจากเธอด้วยไซ้ใหม่”

เขากล่าวอย่างกระตือรือร้น เห็นแววสดใสในดวงตา กลมโตนั้นชัดเจน เอ๊ะ! เมื่อกี้หมอนั่นว่าอะไรนะ คุณก็หมากรุก

รุก?

ฉันหันขวับไปมองหน้าโรเซเลีย ฉันมีสินค้าย่ำๆ กับ
คุกก็หมากรูกนั้นอยู่หยุก แต่ว่า...เธอไม่น่าจะเชื่อมั่นเพื่อให้
เชลริคกินไม่ใช่เธอ!

ในเมื่อคุกกี้นั่น เป็นคุกกี้เสริมบำรุงพลังเวท จะมี
ประโยชน์กับเชลริคที่ไร่เวทมนตรีได้ยังไง อีกอย่างปริมาณ
สองโหล่นั้น โรเซเลียเพิ่งสั่งไปเมื่อสามวันก่อน อีตาเชลริค
คนนี้กระเพาะครากกินของบำรุงแพงๆ เข้าไปรวดเดียวสอง
โหลได้ยังไง

ที่สำคัญ...

คนธรรมดาที่ไหนกินของพิเศษพรรคนั้นเข้าไปมากๆ
แล้วไม่ป่วย ไม่มีอาการผิดปกติใดๆ เลย

อาจจะมีคำตอบเพียงอย่างเดียว คือ เชลริค เรมิ่งตัน
ไม่ได้เป็นอย่างที่เห็น

ดวงตาของโรเซเลียหรือลึบอย่างไม่วางใจ เธอขอให้เชลริค
ไปซื้อขนมปังเผื่อเธอจากซุ้มขายอาหารว่างข้างหน้า นาย
ตัวเล็กคนนั้นพยักหน้าอย่างไม่คิดมากแล้ววิ่งฉิวหายไป

แทบจะในวินาทีเดียวกันนั่นเอง ฉันก็รู้สึกถึงของมีคม
เย็นวาบจ่อเข้าที่ข้างคอ

“อย่าแม้แต่จะคิดซุกซุกไปมากกว่านี้ แม่มด...ฉันถูก
ชะตากับเธอ เธอเป็นแม่คำที่ดี เลยไม่อยากฆ่า แต่ถ้าเธอเข้า
ใกล้หมอนั้นมากไปละก็ ฉันไม่เอาไว้แน่”

ในมือของโรเซเลียมี่มีดสั้นคริสตัลใสคมกริบ ดูจากรู
แบบและโครงสร้างเหนือธรรมชาติ บอกได้ทันทีว่านี่เป็น
สมบัติเก่าที่เธอเอาติดตัวมาด้วยจากอดีตอันไกลโพ้น

ฉันเบี่ยงตัวออกมาข้างๆ เล็กน้อยแล้วพยักหน้า

“ฉันเป็นคนค้าขาย ไม่คิดอยาก رؤ้ออยากเห็นอะไรมากเกินไปอยู่แล้วคะ แค่ว่าคิดว่าสินค้าที่ขายไปจะสร้างปัญหา”

“ไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้นคะ ขอบคุณสำหรับความใส่ใจ”
โรเซเลียกล่าวเสียงเรียบ มีดคริสตัลอันตรธานหายไปใ
อากาศราวกับไร้ตัวตน โรเซเลียมองไปทางซุ้มขายอาหารว่าง
แล้วกล่าวเบาๆว่า “ภายในสามวันช่วยหาเซเรเนียม น้ำหนัก
สามกิโลกรัม กับอัญมณีน้ำตามัลฟาสดี้ให้ด้วย”

“คะ” ฉันรับคำแล้วจตรายการเหล่านั้นลงในสมุดอย่าง
ว่องไว

เซเรเนียม เป็นชื่อแร่โลหะพิเศษ พบได้เฉพาะในเหมือง
เขตภูเขาฆูนลิต เมื่อหลายร้อยปีก่อนหลายเผ่าพันธุ์ตีกันแทบ
ตายเพื่อครอบครองเหมืองเซเรเนียมเพียงแห่งเดียว แต่แล้ว
ความนิยมในโลหะพิเศษก็เสื่อมลง เมื่อทุกคนรู้ว่าเซเรเนียม
เป็นโลหะที่ส่งผลร้ายต่อผู้ใช้ในระยะยาว

การสิ้นสะเทือนของโลหะพิเศษที่เติบโตตามผู้ใช้ได้
ทำให้ผู้ใช้เซเรเนียมหลายคนเสียสติหลังใช้งานติดต่อกันเกิน
สิบปี คนเก่งมากมายเป็นบ้าในชั่วข้ามคืน ไม่ต้องพูดถึงความ
เสียหายมหาศาล

เซเรเนียมจึงกลายเป็นโลหะต้องห้าม เว้นแต่สำหรับ
พวกปีศาจที่มีโครงสร้างสมองต่างจากเผ่าพันธุ์อื่น โครงสร้าง
สมองที่แตกต่างทำให้ปีศาจไม่ได้รับผลกระทบจากการสิ้น
สะเทือนของเซเรเนียม

ทุกวันนี้ไม่มีใครใช้เซเรเนียมเป็นอาวุธแล้ว แม้จะมีข่าว
ลือว่า หากสร้างอย่างถูกวิธี เซเรเนียมจะไม่มีผลร้ายกับผู้ใช้

ก็ตาม

ส่วนน้ำตามัลพาสต์ เป็นอัญมณีอินทรีย์จากอสูรแห่งความมืด มีพลังมนตราสูงจนน่าตะลึง ราคาจึงแพงมากและหายาก แต่เพราะเป็นฉันทัน เจ้าของร้านมนตราเบ็ดเตล็ด ไม่ว่าจะอะไร ขอให้ซื้อด้วยเงินได้ และไม่ขัดต่อจรรยาบรรณคนค้าขาย ฉันทันก็หามาขายได้ทั้งนั้น

“ทั้งหมด 429,200 กิระคะ จะลดให้เหลือ 428,000 ถ้วนแล้วกันคะ” การลดราคาบ้างเป็นกลยุทธ์ที่ดี ยิ่งไงก็ได้กำไรสมน้ำสมเนื้ออยู่แล้ว ตั้งราคาเกินไว้แล้วค่อยลดดูดีกว่า

“จะจ่ายให้ด้วยวิธีเดิมนะคะ” โรเซเลียกล่าวอย่างสุภาพ ฉันทันเผลอถามออกไปว่า “จะเอาทั้งสองอย่างไรทำอะไรหรือคะ”

เธอยิ้มแล้วตอบว่า “เครื่องรางให้คนสำคัญนะคะ อยากให้พิเศษเลยเลือกวัตถุพิเศษไม่ธรรมดาหน่อยดีกว่า”

“ถ้าหลอมหรือตีเป็นเครื่องประดับหรืออย่างอื่นที่ไม่ใช่อาวุธหรืออุปกรณ์ที่หุ้มเทจิตวิญญูณลงไปแล้วก็ เซเรเนียมก็ไม่มีอันตรายอะไรเลย แต่เป็นของขวัญที่แพงมาก ออกจะแปลกใจเพราะไม่เคยมีคนสั่งของแบบนั้นเป็นของขวัญเท่านั้นเอง”

ดวงตาคู่สวยของโรเซเลียมองไปทางซุ้มอาหารว่าง ตรงนั้นเซลริคกำลังหอบของว่างเต็มไม้เต็มมือเบียดคนออกมา รอยยิ้มผุดขึ้นที่ริมฝีปากอีกครั้งพร้อมประโยคที่คาดไม่ถึง

“เพราะเป็นวันสำคัญของคนสำคัญ ปีนี้พิเศษกว่าปีอื่น อยากให้เป็นที่จดจำไปนานๆ ผাগด้วยนะคะ”

เธอรอจนเซลริควิ่งมาถึงตัว แล้วแบ่งของจากมือเขาไป

ครึ่งหนึ่ง เธอไม่หันกลับมาหาฉันอีก แต่เซลริคหันมามีม
ยิงฟันและโบกมือลา แม้จะเป็นไอ้ห่วยประจำรุ่น แต่นิสัยนับ
ว่าห่างไกลจากคำว่า ห่วย อย่างมาก

ฉันหันหลังเดินออกจากอาคารสายสามัญตรงไปยัง
สถานที่นัดพบลูกค้า นาฬิกาบอกเวลาหกโมงตรง ฉันมีเวลา
สิบนาทีเพื่อไปถึงจุดนัดพบที่อยู่ไกลออกไปในสวนวงกตหลัง
วิทยาลัย

เมื่อไม่มีทางเดินเท้าทันอยู่แล้ว ฉันก็เดินกลับไปหลัง
ตึก ดึงจี๋ห้อยคอปลาลงพื้น กลางหมู่คว้นสีม่วงที่พุ่งขึ้นมาคือ
ไม้กวาดด้ามเก่งที่อยู่กับฉันมานานปี ฉันกระโจนขึ้นคร่อม
ไม้กวาดและกระซิบว่า

“พาฉันไปที่น้ำพุมังกรที”

เวทมนตร์ล่องหนทำงานทันทีที่ ไม้กวาดพุ่งตัวออกจาก
พื้น ฉันมองวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กที่เล็กลงเรื่อยๆ จนเหมือน
เมืองตุ๊กตา แล้วค่อยหันมองข้างหน้า ยังไงรัฐกิจมาก่อน อย่าง
อื่นมาทีหลัง

ที่บ้านฉันสอนกันมาแบบนี้ เราเป็นผู้ใช้เวทมนตร์ในเชิง
พาณิชย์ การค้าสำคัญที่สุด

แต่ครอบครัวของฉันตายหมดแล้ว หลายคนตายเพราะ
พิษสงคราม บางคนป่วยตาย บางคนทดลองเวทมนตร์แล้ว
ระเบิดตัวเองตาย จึงเหลือเพียงฉันที่เป็นผู้สืบทอดรำนมนตรา
เบ็ดเตล็ด

เพื่อหาเงินมาทำทุน ฉันเอาสิ่งมีค่าที่สุดของฉันไปค้า
ประกัน

หัวใจของฉันเอง

ดังนั้นฉันจึงทำงานได้อย่างเที่ยงธรรม ซื่อซายได้อย่างตรงไปตรงมา ไม่มีความเห็นใจ นอกจากความระมัดระวังภัยที่อาจย่อนมาถึงตัว หรือไมตรีเพื่อธุรกิจ

แต่กระนั้นก็ชักรังวลนิดหน่อย ฉันไม่มีหัวใจมาสวมปีแล้ว ฉันมีเวลาอีกสองปีที่จะรวมเงินไปไถ่คืน ก่อนที่มันจะโดนขายทอดตลาด

หัวใจแม่มดออกจะน่ากลัวอยู่บ้าง ตรงที่หากใครได้ไว้ในครอบครองก็เสมือนได้ควบคุมแม่มดตนนั้นทั้งตัวและหัวใจนั่นเอง

แต่จะเกิดอะไรขึ้นก็ไม่เห็นจะเดือดร้อนตรงไหน ไม่เกี่ยวกับฉัน และฉันไม่ได้เงินนี้มา

เธอคนนั้นมาสาย...

ข้ารู้ว่ามนุษย์ไม่ค่อยตรงต่อเวลา แต่สายเป็นชั่วโมงไม่มากไปหรือ

หลังใช้ร่างจนชิน ข้าก็เข้ามาปะปนกับนักเรียนในวิทยาลัยพอร์นเบิร์กหลายเดือนแล้ว ยังไม่เคยติดต่อซื้อขายกับมนุษย์ในโรงเรียน จนกระทั่งได้ยินข่าวลือว่า ในวิทยาลัยที่ควรจะมีแต่มนุษย์บ๊อแบ่ธรรมดา กลับมีแม่ค้ำมนตราซ่อนอยู่ด้วย

เป็นแม่ค้ำที่ยินดีจัดหาสินค้าตามสั่ง ราคาอาจจะสูงสักหน่อยแต่ก็คุ้มค่าบริการ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาของข้าอยู่แล้ว

เธอคนนั้นยินดีจะขายของให้ ใครอยากติดต่อซื้อขายก็ขอเพียงรู้จักลูกค้ำสักคน และขอแบ่งใบสั่งซื้อจากลูกค้ำคนนั้นมาสักใบ แค่นี้ลงไปว่าอยากได้อะไร ภายในกี่วัน จาก

นั่นพับใบสั่งซื้อร้อนออกไปในอากาศ ก็จะได้รับจดหมายตอบ กลับมาถึงห้องของตัวเองตอนห้าทุ่มของวันเดียวกัน

เธอจะระบุราคาและเสนอวิธีการจ่ายเงินสามวิธี สะดวก แบบไหนก็วงแบบนั้นไว้ เมื่อตกลงก็แค่เซ็นชื่อในช่องตกลง แล้วจดหมายจะหายไป ถ้าปฏิเสธก็แค่เซ็นชื่อในช่องปฏิเสธ ก็หมดเรื่องเช่นกัน

เธอไม่ได้ทำการค้าเป็นความลับ แต่ดูท่าทางจะงานยุ่ง เลยไม่สะดวกมาพบด้วยตัวเองทุกครั้ง ปกติเธอใช้เวทมนตร์ ส่งของ แต่เห็นว่าบางครั้งถ้าเป็นสินค้าอันตรายต้องใช้อย่าง ระวัง ก็จะมาส่งด้วยตัวเอง

คำสั่งซื้อไปเมื่อสามวันก่อน อาจจะเป็นของปกติ สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับเผ่าพันธุ์เดียวกันถือเป็นของแปลก มอร์เฟียส ดรอป...ยานอนหลับที่จะทำให้ผู้ใช้ตกอยู่ใน โลกแห่งความฝันเป็นเวลานาน

เป็นยาที่วิเศษสุด เพราะอะไรนะหรือ

เพราะมันทำให้ข้า "หลับ" ได้ และ "ฝัน" ได้

เพื่อเติมที่กับการร่อนเข้าไปในฝันของสิ่งมีชีวิตอื่นๆ และต้องทำให้ฝันนั้นกลายเป็นฝันร้ายเพื่อดูซบพลังงานเพื่อ ดำรงชีวิต

"ทำไมล่ะ ทำไมต้องทำแบบนี้ ฝันเองไม่ได้หรือไง"

ข้าเคยถามแบบนี้กับพวกผู้อาวุโส และโดนลงโทษ อย่างหนัก

"ไนต์แมร์ที่ไหนจะมีความฝันได้ เราเป็นอสูรแห่งฝัน ร้าย เราสร้างฝันร้าย การฝันไม่ใช่เรื่องที่เรควรทำ"

เขาว่าไว้อย่างนั้น และยังสำคัญว่า "ไม่มีทางที่ไนต์แมร์

จะฝันได้! เราไม่มีร่างกาย เราเป็นอสูรในรูปแบบจิตวิญญาณ เราอยู่ในโลกแห่งความฝันนั้นอยู่แล้ว”

ประโยคนั้นจุดประกายความคิดให้ข้า

เพราะไม่มีร่าง มีแต่ดวงจิต ร่างวิญญาณในมิติแห่งความฝันจึงไม่แก่ชรา ไม่เหนื่อยล้า และแน่นอนว่าไม่่วงนอน แล้วถ้าข้ามีร่างกายล่ะ

ข้าจะฝันได้ใช่ไหม จะฝันได้โดยไม่ทำให้ทุกอย่างที่ตะต้องข้องแวะกลายเป็นฝันร้ายใช่ไหม ไม่ต้องฟังเสียงกรีดร้องมองเลือดและน้ำตาใช่ไหมหรือเปล่า

ถ้าใช่ ก็เอาเลย...ทำไมจะไม่ลองดูสักตั้งเล่า

แค่ร่างเนื้อทำไมจะหาไม่ได้

วันแรม หนึ่งค่ำ เดือนหก วันที่ประตูโลกแห่งความฝันแง้มออกชั่วขณะ

ข้าพบร่างของเขาในเมืองเล็กๆ ทางชายแดนตะวันออก เขานั่งอยู่ตรงนั้น แขนซ้ายจุ่มอยู่ในอ่างอาบน้ำกระเบื้องสีขาว ที่กลายเป็นสีแดงฉาน

ที่ข้อมือของเขามีแผลใหญ่เปิดอ้า เลือดไหลทะลักออกจากเส้นเลือดแดงใหญ่โดยตรง ทำให้เขาเสียเลือดจนตายในไม่กี่นาที เจ้ามนุษย์โง่เอ๊ย พรากชีวิตตัวเองไปทำไมหนอ

อายุก็ยังไม่แก่แค่นี้...

เขาอายุประมาณสิบหก ตัวสูง แต่ผอมบาง สวมชุดนักเรียนของสถาบันแห่งหนึ่ง ผมสีดำสนิทยุ่งเหยิงยาวถึงบ่า ผมม้าปรกหน้าปรกตา สวมแว่นตาทาหนาเทอะทะ ภาพรวมดูเป็นเด็กเรียนจืดๆ ที่ค่อนข้างขี้ขลาด ไม่น่าเชื่อว่าจะฆ่าตัว

ตายได้

“เอาเถอะ...ลอบออกมาได้ก็แค่วันนี้ เจอร่างคนฆ่าตัวตาย ที่คุณสมบัติเข้ากันได้ ก็ไม่ควรเรื่องมากนัก”

ข้าย่อตัวลงตรงหน้าเขาก่อนจะเอนหน้าหน้าผากไป สัมผัสกับหน้าผากเขา

“ในเมื่อเจ้าเห็นชีวิตเจ้าด้อยค่าถึงเพียงนี้ ก็ยกมันให้ข้า แล้วกัน จะใช้เป็นอย่างไรดีเลย”

เหมือนมีลมหมุนดูดข้าเข้าไปในร่างเขา เริ่มรู้สึกเหมือนมือเท้าประสานเป็นหนึ่งเดียว เลือดที่ปนอยู่ในน้ำรวมตัวกัน แล้วไหลกลับเข้าร่าง หดสุดท้ายที่สาดกระจายออกไปไกล ถึงกรอบประตูลอยตัวออกมาจากเนื้อไม้สีเข้มลงมาในอ่างน้ำ ผ่านน้ำใสที่มีกลิ่นสบู่ดอกคาเมเลีย เข้ามาในปากแผลที่ประสานเข้าหากัน

ข้ายกแขนซ้ายขึ้นจากน้ำ แล้วสูดหายใจเข้าเต็มปอด หายใจเป็นแบบนี้ มีร่างกายเป็นแบบนี้เอง

พลังของอสุรคามณียังมีผลแม้จะเข้ามาสิงร่างมนุษย์ มันเปลี่ยนแปลงร่างมนุษย์เล็กน้อยเพื่อให้เหมาะสมเป็นที่อยู่ใหม่ เข้ากับวิญญูณข้างใน

สายตาสั่นเกินขนาดค่อยๆ กลับมาเป็นปกติ ข้าดึงแว่นหนานี้วางทิ้งไว้ข้างตัว ก่อนจะกะพริบตาและมองไปรอบห้อง ด้วยตาคุใหม่ ตอนนี้องเห็นชัดเป็นปกติแล้ว

เงาในมิดเล็มเล็กข้างตัว สะท้อนภาพดวงตาสีน้ำเงินอมเขียวเหมือนแววขนนกยูง ล้อมด้วยขนตาสีดำคกหนา หลังแว่นหนาแจ่มมนุษย์นี้ตาสวยทีเดียว

ข้าดันตัวลุกขึ้น แล้วเดินไปส่องกระจกเหนืออ่างล้างหน้า

มันสะท้อนภาพเด็กหนุ่มคนเดียวกับที่นั่งสิ้นใจอยู่ข้างอ่างอาบน้ำเมื่อครู่ แต่ดูผิดกันด้วยสุขภาพที่ดีกว่า

อันที่จริงเจ้าหนูนี้ก็หน้าตาใช้ได้ทีเดียวถ้ารู้จักจัดการตัวเองสักหน่อย คิดพลางข้าก็ฉวยกรรไกรจากตู้ข้างอ่างล้างมือมาเล็มเส้นผมที่เกะกะออก ตัดตรงนั้นนิดเล็มตรงนั้นหน่อย เพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ใบหน้าที่จ้องตอบจากกระจกมาก็แทบจะเป็นคนละคน

แค่เปลี่ยนทรงผมก็ทำได้ขนาดนี้

ยกประโยชน์ให้ยีนของเจ้ามนุษย์นี้แล้วกัน เขาได้ยีนหน้าตาดีมา แต่ไม่รู้จักเปิดทางให้ข้อเด่นนั้นเปล่งประกายเอาแต่พยายามปิดบังไว้เพราะเหตุผลบางอย่าง

ข้าปลดกระดุมเสื้อแล้วถอนใจเบาๆ เจ้าหนูนี้ท่าทางออกกำลังกายน้อยเกินไป ร่างกายถึงได้ดูบ๊อบแบ่ ถ้าข้าขยันออกกำลังกายต่อกันสักสองเดือนก็คงดูดีขึ้น แต่เพราะขี้เกียจเลยใช้พลังช่วยเอา แค่อ่ายพลังให้วนไปทั่วร่าง กล้ามเนื้อที่ไม่ค่อยได้ใช้ก็เพิ่มขึ้นจนค่อยๆ คุ้นกับความสูงหน่อย

กล้ามเนื้อเกินไปจะผิดสังเกต เอาแต่พองามแล้วกัน

พอจัดการด้านกายภาพเสร็จ ข้าก็สำรวจรอบห้อง ดูว่าเจ้าหนูนี้มีข้าวของอะไรบ้าง ในห้องน้ำไม่มีอะไรเลยนอกจากของที่คงเป็นสมบัติของโรงแรมหรูแห่งนี้ กับมิดที่ใช้กรีดข้อมือ และจดหมาย

มีจดหมายฉบับหนึ่งใส่ซองปิดผนึกเรียบร้อยวางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างประตูห้องน้ำ

ข้าถือวิสาสะแกะออกอ่าน มันก็ไม่เชิงว่าลวงล้าความเป็นส่วนตัวใครใช้ใหม่ ในเมื่อข้าก็คือเขาแล้วนี่นา

มีรูปถ่ายใบเล็กตกจากจดหมายลงมาก่อน เป็นรูปของหญิงสาวสวยในชุดราตรีเช็กกี้

ข้อความในจดหมายเขียนถึงพ่อแม่ พร่ำรำพันคำขอโทษมากมายราวกับพูดคำอื่นไม่เป็น ใจความของจดหมายสรุปอย่างเยิ่นชาได้ว่า ค่อนข้างน่าเศร้า

เจ้าหนูนี้ชอบพี่สาวบุญธรรมที่พ่อแม่รับมาเลี้ยงก่อนตนเกิด พี่สาวคนสวยในรูปก็คงเล่นเอาล่อเอาเอ็ดด้วย แต่พอสาวเจ้าจะไปแต่งงาน เจ้าหนูนี้เกิดรับไม่ได้ขึ้นมาเลยคิดฆ่าตัวตายเพราะอกหักยับเยิน

ดูท่าพี่สาวคนสวยในรูปจะล้อเล่นกับหัวใจอ่อนหัดของเจ้าหนูนี้มากเกินไป จนเขาถลาลึกถอนตัวไม่ขึ้น มีข้อความเขียนไว้ว่า “อยู่ไปก็ทรมาณเหมือนตายอยู่แล้ว ตายจริงๆ ไปเลยดีกว่า อย่างน้อยพี่จะได้ไม่ลืมนี่ว่าผมตายเพราะใคร”

บ้าเอ๊ย...คิดสั้นชะมัด ยัยผู้หญิงคนนั้นได้หัวเราะใส่แก่นะสิ เลือกแก้แค้นแบบนี้ ี่ง่าได้อีก

ทำจดหมายเขียนขอโทษอีกครั้ง บอกรักพ่อแม่ และยังไม่วายบอกรักผู้หญิงคนนั้น

ผู้หญิงคนนั้นนะ ไม่ต้องรักก็ได้ แต่พ่อแม่ล่ะ ถ้ารักก็ไม่ควรจะมาตัวตายแต่แรก...ไม่คิดหรือไงว่าพวกเขาจะเสียใจแค่ไหน

พอคิดอีกที อืม...ตอนนี้ข้าก็เป็นเขาแล้วนี่นา ชื่ออะไรนะ

ทำจดหมายมีลายมือเรียบร้อยแต่ไม่ค่อยมั่นใจนัก ลงชื่อไว้ว่า เฟรย์ เฮเซลเบิร์ก

ข้าขี้ม่น้อยๆ กับชื่อนามสกุลใหม่ ก่อนจะกวาดตาอ่าน

จดหมายเร็วๆ อีกรอบ แล้วฉีกจดหมายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โยนลงชักโครกกดทิ้งไป

เท่านี้การฆ่าตัวตายของเฟรย์ เฮเซลเบิร์ก ก็ไม่เคยเกิดขึ้น

รูปสาวสวยยังคงอยู่ในกระเป๋าเสื้อนอก ระหว่างที่ข้าออกจากห้องน้ำแล้วรวบรวมของอย่างอื่นที่น่าจะเป็นของเฟรย์ เข้ากระเป๋านักเรียนที่เป็นเบ้หนังแบบอนุรักษ์นิยม ข้าก็รีบไปด้วยว่าจากนี้ไปจะทำอย่างไร

อยากจะออกไปมีชีวิตของตัวเอง แต่เกรงใจพ่อแม่ เจ้าของร้าน อีกอย่าง เจ้าหนูเฟรย์จากโลกนี้ไปด้วยความคับแค้น น้อยใจเต็มอก คงจะดีไม่น้อย หากข้าทำอะไรสักนิด เพื่อให้วิญญาณเขาสงบ ตอบแทนร่างของเขาคือจะกลายเป็นของข้าไปอีกนาน

เริ่มจากอะไรดี...เอาเป็นว่าขอดูพฤติกรรมพี่สาวคนนั้น ก่อนตัดสินใจแล้วกัน บางทีเจ้าหนูเฟรย์อาจจะฝันเพื่อจะไปคนเดียวก็ได้

ตอนเช็กเอาท์ออกจากโรงแรม ข้าเลยได้รู้ว่าเฟรย์จองโรงแรมห้องนี้ไว้สามวัน เขาอยู่มาสองวันแล้ว นี่เป็นคืนสุดท้าย ในกระเป๋าเขามีเงินเยอะเลยจ่ายสดได้ทันทีไม่เดือดร้อน แต่ข้ารู้สึกว่ามันผิดวิสัยเด็กเรียนหัวอ่อนที่จะออกมาอยู่นอกบ้านตั้งสองวันสามวันตามลำพัง หรือเขาจะหนีออกจากบ้านกัน

เฟรย์คงเป็นคนจำเส้นทางไม่เก่งเลยมีแผนที่เมืองอยู่ในกระเป๋า ข้ายังเขียนและทำเครื่องหมายสถานที่สำคัญของตนไว้ทั้งหมด รวมถึงคฤหาสน์เฮเซลเบิร์กด้วย ทำให้อะไรๆ ง่าย

นิดเดียวสำหรับข้า

ถึงไม่เคยมาเมืองนี้ แต่ในความทรงจำจากสมองของเขา ทำให้เดาเส้นทางถูก ไม่ช้าก็ไปถึงบ้านเขาจนได้

พ่อแม่เจ้าหนูเฟรย์งเป็นไก่อตาแตกเมื่อเห็นลูกชาย เปลี่ยนไปขนาดนี้

“อยากเปลี่ยนลูกนะครับ อยู่ๆ ก็คิดว่าที่ผ่านมาผมทำตัว มีดมนไปหน่อย” ข้าอ้างโดยไม่สนใจว่าจะสมจริงหรือไม่

พ่อแม่คุณั้นเชื่อสนิท นอกจากออกปากชมแล้ว ยังดึงตัวเข้าไปกอดจูบ พุดอะไรเยอะแยะไปหมด เห็นได้ชัดว่าเฟรย์หนีออกจากบ้านเพราะช็อกเรื่องพี่สาว หายไปสองวันเต็มพ่อแม่เลยเป็นห่วง คิดแล้วก็น่าเศร้าแทนเจ้าตัวที่คิดสั้นเหลือเกิน รอไม่นานก็ได้เจอ พี่สาวตัวการ...

เธอทำตัวเป็นพี่สาวแสนดีต่อหน้าพ่อแม่ แต่พอขอตัวดึงข้าขึ้นไปซึ้นบนลั้บลั้ตา ท่าทีก็เปลี่ยนไปทันตา

“ฉันนึกว่าเธอไปทำเรื่องน่าอายที่ไหนซะอีกเฟรย์ ห้ามมีเรื่องอับมงคลเกิดขึ้นก่อนงานแต่งงานฉันนะ เข้าใจไหม”

ข้าไม่ตอบ เพราะกำลังพิศวงว่าผู้หญิงคนนี้ช่างทำตัวสองหน้าได้น่าทึ่งอะไรเช่นนี้

เธอคิดว่าความเจียมคือการตอบรับ และสีหน้าเรียบเฉยคืออาการงอน จึงย่อตัวลงจูบปากเฟรย์ แล้วโอบแขนขารุ่นมรอบคอเขา

“ถึงจะแต่งงานไปแล้ว แต่ฉันก็ยังรักเธอเหมือนเดิมนะเฟรย์ เธอเป็นเด็กน้อยน่ารักของฉัน ฉันบอกหรือยังว่าตอนนี้เธอดูหล่อขึ้นเป็นกองเลยนะ”

ร่างกายของเฟรย์ตอบสนองอย่างซื่อสัตย์ด้วยความรู้สึก

คล้ายจะยินดี เขารักเธอมากจริงๆ แต่บังเอิญว่าเฟรย์ตอนนี
ไม่ใช่เฟรย์คนก่อน

ข้าดึงมือเธอออก แล้วยิ้ม “ผมมีอะไรจะบอกครับพี่”

แล้วข้าก็จูบเธอ เธอตกใจที่อยู่ๆ หนูน้อยของเธอก็กลายเป็นผู้ใหญ่ แน่นนอน ข้าอยู่มานานแล้ว กะแค่เรื่องจูบทำไมจะ
ไม่รู้ ปล่อยผันร้ายใส่สิ่งมีชีวิตอื่นเพื่อสุขประสพการณ์ดีๆ ใน
ฝันมาหาตัวเอง ในหมู่ความฝันที่สุขมากก็มีเรื่องนี้ด้วย

หลังปล่อยให้เธอหอบหายใจ ข้าก็ยิ้มอีกครั้ง และบอก
ว่า

“ที่จริงจูบกับพี่สาวก็ถือว่าไม่เลว แต่ผมซักรู้สึกแล้วว่า
เหมือนจูบกับคุณน้ามากกว่า ถ้ายังไงผมขอไปหาคนอายุเท่าๆ
กันที่เนื้อหนังยังนุ่มน้มกว่านี้คงเข้าท่า ลาก่อนนะครับ
ขอบคุณสำหรับประสพการณ์ดีๆ ไว้จะพาแฟนมาแนะนำให้
รู้จักนะ”

หลังเดินลงบันไดช้าๆ ไม่กี่ชั้นก็ได้ยินเสียงเธอร้องกรี๊ด
ดังลั่นอย่างแค้นเคือง อยู่ๆ ของตายก็ลอยหลุดมือไปเลยรับ
ไม่ได้ สมน้ำหน้า

“เฟรย์จะ พี่เขาเป็นอะไรไปนะ” คุณแม่ถามอย่างห่วงใย
ข้ายกไหล่แล้วตอบไปว่า “ไม่รู้สิครับ คงอาการสับสน
ก่อนแต่งงานละมังครับ เรื่องปกติ”

“จริงด้วย เออ จริงสิเฟรย์ ลูกเคยบอกพ่อว่า อยาก
เรียนในเมืองนี้ต่อจนจบมหาวิทยาลัย แต่พ่อยังอยากให้ลูกไป
เรียนที่ฟอร์นเบิร์กนะ ที่นั่นจะดีกับลูกมากจริงๆ”

ไม่รู้เพราะความจริงใจของพ่อ หรือเพราะฟอร์นเบิร์ก
ตั้งอยู่ไกลแสนไกลจากบ้านเกิดของเฟรย์กันแน่

ข้าเลยตอบตกลง และขอลงทะเบียนเรียนในชื่อ เวย์มอร์เพียส โดยอ้างว่าไม่อยากให้คนสะดุดหูกับนามสกุลดัง พ่อแม่คุณนั้นเชื่อ ข้ารู้สึกผิดนิดหน่อย แต่ก็คิดว่าเป็นเรื่องช่วยไม่ได้

เวย์รี่ เฮเซลเบิร์กตายไปแล้ว ที่อยู่ตรงนี้ในร่างเดิม มี แต่ เวย์รี่ มอร์เพียสเท่านั้น

“สวัสดีค่ะ...” เสียงเย็นเนิบช้าดังมาจากข้างหลัง ข้าเงยหน้ามองผ่านม่านน้ำพุที่ต้องแสงอาทิตย์ยามเย็นเป็นสีส้มไปด้านหลัง และเห็นร่างของเด็กสาวคนหนึ่งเดินเข้ามา

“เธอ?”

“ไอรีน คาทีน่าค่ะ เจ้าของร้านมนตราเบ็ดเตล็ด”

“อ้อ” แม้ปากจะออกเสียงแบบนี้ แต่ที่จริงข้าแปลกใจมาก

ไอรีน คาทีน่าเป็นนักเรียนสาขาอักษรวิทยา สาขาเดียวกับข้า นั่งอยู่ห่างกันราวสองหรือสามเลขที่ ผลการเรียนดี แต่ไม่ค่อยมีมนุษยสัมพันธ์

เส้นผมของเธอเป็นสีน้ำตาลเข้มหยักศกเป็นลอน สวมที่คาดผมสีขาวยาวๆ ปลายผมสีเข้มกว่าบริเวณอื่น ดวงตาเป็นสีส้มอมชมพูเหมือนโรสควอตซ์ จัดเป็นผู้หญิงร่างสันทัดไม่ถึงกับสูงโย่ง แต่ก็ไม่ใช่ตัวเล็ก ที่จริงเธอค่อนข้างจะผอมไปนิดในสายตาข้า ถ้ามีเนื้ออีกสักนิดอาจจะน่าจับก็ได้

เธอค้อมศีรษะแล้วกล่าวน้ำเสียงเป็นทางการว่า

“มีเหตุฉุกเฉินต้องขอย้ายด้วยค่ะ ไม่สามารถส่งมอบสินค้าให้ทันเวลานัดได้ พรุ่งนี้ข้าจะรีบส่งให้ทันทีค่ะ”

“หือ?” อะไร ยังไม่ได้นั้นหรือ

เธอโค้งต่ำลงอีกนิดและพูดต่อว่า “ทางเข้าร้านของฉัน ถูกใครบางคนทำลายค่ะ ฉันจะเอาสินค้ามาส่งอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อเป็นการขอโทษ ฉันจะลดราคาให้อีกห้าเปอร์เซ็นต์ค่ะ”

เธอดูผินใจเมื่อพูดคำว่า ห้าเปอร์เซ็นต์

ข้าโบกมือเป็นเชิงปฏิเสธ แม้จะเสียดายแต่ให้อาเปรียบ ผู้หญิงมันก็ดูน่าเกลียด

“ไม่เป็นไร... ค่อยส่งมาทีหลังก็ได้ ว่าแต่ทำไมมาสาย ผม ต้องผินนัดสาวเลยรู้ไหม”

เรน่า เวลอน สาวสวยสายสามัญ นัดกินข้าวไว้ที่ร้านอาหารเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ป่านนี้แม่ราชินีน้อยคนนั้นสะบัด กันสวยๆ กลับบ้านไปแล้ว

ข้าอาจจะเคยส่งงานสาย ลืมนัดอาจารย์ แต่ยังไม่เคยพลาดนัดกับสาวๆ มาก่อน

สาวๆ เป็นสิ่งหนึ่งที่ข้าโปรดปรานมากเสียด้วย

ไอรีนเลิกคิ้วแปลกใจแล้วถามว่า “เรานัดกันหกโมงสิบห้า นาทีนี่คะ ฉันก็มาตรงเวลา”

“ใครว่า นัดห้าโมงสิบห้าต่างหาก ในใบรับของก็เขียนไว้”

เพื่อแสดงหลักฐานว่าแม่ค้าหน้าตาน่ารักมาสาย ข้าล้วงใบรับของออกมา และสะดุดก็ก ถึงแม้ลายมือของไอรีนจะเรียกว่าสวยไม่ได้ แต่ก็ชัดเจนพอจะเห็นเลขหกชัดเจน

“...” ข้าคงจำผิดเอง เลยไปนัดคนอื่นผิดๆ ด้วย แอ ชะมัด

“ตกลงว่าหกโมงใช่ไหมคะ คุณลูกค้า”

“ครับ ขอโทษด้วยผมสะเพร่าเอง”

“ไม่เป็นไรค่ะ เรื่องห้าเปอร์เซ็นต์คงไว้เถอะค่ะ มันเป็นนโยบายของฉันที่ต้องรับผิดชอบเรื่องความตรงเวลาค่ะ”

ในตอนนั้นอะไรบางอย่างก็แวบขึ้นมาในหัว

“เอาอย่างนี้สิ คุณแม่ค้า ผมไม่เอาส่วนลดแทนค่าขอโทษนั้นหรอก เปลี่ยนเป็นชอว์นึ่งกินม้อเย็นกับคุณดีกว่า”

ดวงตาคู่สวยที่หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อยหรือลงอย่างครุ่นคิด คล้ายเธอกลัวว่าจะถูกบังคับให้ออกเงิน นิสัยเข้มงวดเรื่องเงินแบบนี้ก็น่ารักไม่หยอกเหมือนกัน

“แคไปนั่งกินด้วยกัน ร้านใหม่มุมเมืองนะ ได้ยินว่าอร่อยมาก ถึงจะแพงหน่อย แต่ผมเลี้ยงเอง”

ไอรีนชะงักเหมือนไม่แน่ใจ ข้าเลยยิ้มให้เธออีกหน่อย “แค่กินข้าวเอง ฟรีไม่เสียหายหรอก”

เธอลังเล แล้วถามอีกครั้ง “ไม่ต้องลดห้าเปอร์เซ็นต์แล้วจริงๆ เหรอคะ”

“อ้อ...ไม่ต้องแล้ว แคเลี้ยงข้าวเท่านั้น”

เธอลังเลอยู่ไม่กี่นาที แล้วก็พยักหน้า “ก็ได้ค่ะ”

ข้ารู้ตัวว่าริมฝีปากคลีเป็นรอยยิ้มอย่างยินดี ไม่ใช่เพราะได้กินข้าวกับสาวสวยอย่างเดียวหรอกหรอกระนะ แต่การกินอาหารและมีความสุขกับรสชาติ ตลอดจนบรรยากาศแสนงามตามลำพังมันเหงาเหลือเกิน